

De Moeial

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel in samenwerking met BSG, Studiekring Vrij onderzoek en Dienst Cultuur 16de jaargang - nummer 5 - 14 december 1998

HOPE YOU HAVEN'T BEEN NAUGHTY!!

INHOUD

Pagina 1

Pagina 1

Pagina 2

Kiekt ee

Pagina 3

Je zoede kè moeth weth

Pagina 4

'zelfste

Pagina 5

erwat anders

Pagina 6

meer van 'zelfste

Pagina 7-11

Seriesse koort

Pagina 12-14

tiens, woar ewe da noh
gezien?

Pagina 15

tja, 'moest erin

Pagina 16

'twa gjeostigs

Editoriaal

In het midden van deze publicatie vindt u een bijlage over de vluchtelingenproblematiek. U zult misschien wel vinden dat uw lijfblad de actualiteit wat achterna huppelt. Wij dachten echter dat het in deze tijden misschien wel nuttig kon zijn om in de wildgroei van de dagelijkse persberichten het onkruid te wieden en zo wat ruimte te laten voor de bloempjes en bijtjes die interessante overzichtelijke artikelen en/of meningen naar voren konden brengen. U hebt dan meteen iets om over te discussiëren aan de kerstafel thuis. In deze editie krijgt u ook twee verhalen en een hele hoop raddels van onze redactie cadeau. Kan steeds van pas komen op saai familiefeestjes in deze o zo heerlijke feesttijd. U merkt het al: deze Moecial kunt u overal meenemen, hij biedt voor elk situatie een oplossing en is multifunctioneel (bij dit laatste bedenkt u zelf maar wat).

Een apartheidsregime*

Voor deze Moecial volledig gelay-out was kreeg ik van één onzer medewerkers een artikel in mijn handen gedruwd. Het betrof een wetenschappelijk onderzoek over discriminatie op de arbeidsmarkt uitgevoerd op het departement voor sociologie aan de KUL. Hierin werd o.a. de discriminatie van allochtone Belgen (van Marokkaanse afkomst) t.o.v. autochtone Belgen bekeken bij aanwerving. De discriminatie bleek overduidelijk aanwezig - zowel bij privébedrijven als bij jawél, de overheid - met het Vlaams gewest als hoogste scoorder. De gebruikte strategieën om evenwaardige allochtone Belgen die zich kandidaat stelden te werven, zijn uitgebreid:

het wijzigen van de aanwervingsprocedure (bijkomende beroepseisen die aan de autochtone Belgische kandidaat niet worden opgelegd), de leugenachtige verklaring (de aanwerving zou reeds gebeurd zijn), het opleggen van verschillende arbeidsvoorwaarden (minder gunstige of minder valoriserende arbeidsvoorwaarden), het aannemen van bijzondere attitudes (afstandelijk, misprijzend of paternalistisch), het aanvoeren van een argumentatie gebaseerd op de etnische herkomst van de kandidaat (inboezemen van schrik bij mogelijke klanten),...

Ook u als allochtone Belg met universitair diploma hebt veel kans dit aan de lijve te ondervinden. De expanderende sectoren zoals scheikunde, gezondheidszorg en maatschappelijke dienstverlening kunnen vaak kiezen uit een ruim reserveleger aan geschoolde en ongeschoolde autochtonen zodat zij geen allochtonen moeten aanwerven. Er bestaat immers geen bindend aanwervingssysteem dat borg moet staan voor een evenredige participatie (gelijke-kansenbeleid) in het arbeidsproces. Het aandeel van alle allochtone arbeidsgeschikten in België bedraagt 2,2%, hun tewerstellingsaandeel slechts 0,93%.

Door de bijna overal terug te vinden uitsluiting van allochtonen uit de arbeidsmarkt, creëert men een systeem dat hun maatschappelijke integratie nagenoeg onmogelijk maakt. De sociale uitsluiting - waarmee elke langdurig werkloze geconfronteerd wordt, wat overigens bevestigd werd door onderzoek van VUB-professoren als Elchardus en Glorieux - verwekt frustraties en werkt criminaliteit in de hand. Dit lost men geenszins op met een repressief beleid.

De overheid zou in deze problematiek mijns inziens eens met concrete kwalitatieve voorstellen naar voren mogen komen. Ze zouden nu onderhand wel al mogen beseffen dat zich enkel bezig houden met de vraag hoe ze het nog steeds groeiend extreem-rechtse blok op een (on)democratische manier uit onze broze democratie kunnen weren vlak voor de verkiezingen geen oplossing biedt. Als werk en niet het basisinkomen het sleutelbegrip wordt voor de sociale integratie, dan mag de toegang tot werk niet meer afhangen van de autonome beslissing van individuen, stelt prof. Martens in zijn besluit. Ik kan mij hier volledig bij aansluiten.

Marjan

*Apartheid betekent volgens de Van Dale: een opgelegde scheiding tussen de verschillende rassen en kleurgroepen, zich uitstrekkend op alle gebieden van het maatschappelijk leven (sociaal, cultureel, politiek).

MARTENS (A.). Discriminatie op de arbeidsmarkt, uit: Samenleving en politiek, nr.3, 1998, p.4-11.

Colofon

De Moecial

Tweewekelijks studententijdschrift van de VUB in samenwerking met het Brussels Studenten-genootschap, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur.

Pleinlaan 2, 1050 Brussel.
tel: 02/629.23.38
fax: 02/629.23.37
e-mail: moecial@vub.ac.be

Coördinator
Marjan Temmerman

Vice-Coördinator
Fenna Bouve

Secretaris
Wouter Devriese

Penningmeester
Vacant

Wehmaster
David Verfaillie

Lay-out
Bart Vodderie

Redactie
Marjan, Wouter, Ruth, Sami, Bart en Fenna

Illustraties
Jeroen, archief

Medewerkers
Ruben, Anne en Sven

Abonnementen
Verantwoordelijke: Wouter
Storten op rek. nr. 001-1386975-48
met melding abo
Gewoon abo: 333 Bf
Steunabo: 1000 Bf

Verantwoordelijke Uitgever
Domenico Vaccaro
Pleinlaan 2, 1050 Brussel

Oplage: 2000 ex

De Redactie is niet verantwoordelijk voor publicaties van het BSG, VO en Dienst Cultuur.

Met dank aan EDUCO, i.h.b. Eddy Maes en aan Veto

Waakhonden zijn onmisbaar in onze samenleving: een woordje uitleg van twee GAIA-activisten.

Opinie

Dierenrechtenactivisten moeten zich vaak verantwoorden voor het feit dat ze opkomen voor de allerzwaksten zonder menselijk gezicht. Om dat er nog steeds mensen zijn die niet (willen) inzien dat waakhonden zoals GAIA onmisbaar zijn in onze samenleving. GAIA zou overdrijven maar de industriële veeteelt, de batterijkippen, de intensieve visvangst... niet?

Dieren kunnen zelf niet opkomen voor hun belangen. Dat maakt hen zo kwetsbaar. Zelf zijn ze weerloos tegen menselijke terreur, tegen georganiseerde mishandeling op grote, zelfs industriële schaal.

Daarom vindt GAIA dat ze nood hebben aan menselijke pleitbezorgers, die opkomen voor de erkenning van hun rechten. Want zolang hun rechten miskend worden, blijven dieren overgeleverd aan menselijke willekeur. Daarom voert GAIA voor hen actie. GAIA verenigt dus mensen die strijden voor een rechtvaardige behandeling van dieren volgen hun eigen aard en behoeften.

GAIA streeft naar de erkenning van de rechten van verzijsgevoelige dieren zoals het recht op welzijn, het recht op leven in harmonie met de eigen aard en op fysieke en psychische integriteit. GAIA gaat ervan uit dat het niet gerechtvaardigd is om kwetsbare en weerloze dieren te doen lijden en te doden, zeker niet als het niet noodzakelijk is voor de menselijke overleving. Ook dieren kunnen pijn lijden en genieten van een leven in welzijn. Ze hebben noden en behoeften waarmee rekening gehouden moet worden. Dat wil GAIA aantonen en daarom voeren we actie.

En niet zonder resultaat; o.a. de straatpaardenkoersen van St.-Eloois-Winkel en Krombeke, en de straat- en Markthandel in honden en katten behoren al tot het verleden. De sluiting van de zoo in Zwartberg en de slachtpaardenmarkt van Molenbeek en al gedeeltelijk deze van Anderlecht zijn slechts enkel voorbeelden van de bereikte resultaten dit jaar! Maar we willen toch even stellen dat GAIA niet enkel actie voert!

We bewandelen ook een andere weg die natuurlijk heel wat minder aandacht van de media trekt. We proberen ondermeer via bezwaarschriften en gerechtelijke stappen een positieve invloed op de wetgeving uit te oefenen.

Verder vult GAIA ook een belangrijke rol op het gebied van informatie, educatie en voorlichting. Een van de typische kenmerken van GAIA is dat ze altijd principieel gewelddoos zijn, wat ook beweerd wordt.

De laatste tijd zal het de meesten toch opgevallen zijn dat het geweld juist van de andere kant komt. Niet alleen van de tegenstanders maar ook van de ordediensten. Dit werd ondermeer geïllustreerd door het optreden van de rijkswacht tijdens vreedzame acties in Geraardsbergen, Molenbeek en tal van andere plaatsen. Ook de tegenstanders houden zich niet in om geweld te gebruiken zoals Michel Vandebosch recentelijk heeft mogen ondervinden in Anderlecht waar hij het ziekenhuis in geslagen werd tijdens een vreedzame actie. De rijkswacht stond erbij en keek ernaar. Een van hen deed zelfs niet de moeite een sadistische glimlach te onderdrukken.

De laatste tijd is er veel te doen geweest rond het Animal Liberation Front (ALF). Dit is een 'organisatie' die erg genoeg vaak met GAIA geassocieerd wordt omdat het lijkt alsof ze zich voor hetzelfde inzetten. Dit is echter niet het geval! Volgens ons bestaat het ALF in België uit niet meer dan een stelletje marginale anarchisten die onder het mom van dierenrechtenactivisten eigenlijk het kapitalisme willen aanklagen. McDonalds, als grote multinational, zien ze natuurlijk als hét symbool van het kapitalisme. In ieder geval speelt er veel romantiek met hen mee. GAIA kan dus niet met hen vergeleken worden.

Maar hierin wordt GAIA niet gesteund door de media. Want bijvoorbeeld het VRT journaal van 9 september '98 liet op 'ongelukkige' wijze eerst de beelden van de GAIA-actie waarop Michel Vandebosch in elkaar werd geslagen zien en meteen daarna de beelden van een afgebrande McDonald's van het ALF, waardoor de gelijkenis nog maar eens gesugereerd werd.

Zoals reeds vermeld staat in de ideologie waarop GAIA steunt gewelddoosheid vooraan. GAIA wil dan ook absoluut niets te maken hebben met het ALF. Volgens GAIA kan je immers niet voor bepaalde levende wezens opkomen en ondertussen het leven van andere levende wezens in gevaar brengen. Het ALF bereikt dan ook geen resultaten en GAIA wel!

Wij zouden graag nog even de aandacht leggen op het feit dat GAIA naast de strijd voor dierenrechten nog steeds ontzettend hard met strijden voor het recht op vrije meningsuiting! Dit blijkt o.a. uit het feit dat een rechter na een kort-geding tussen Pelsland en GAIA, deze laatste een verbod oplegde om in een straal van 50 meter rond de winkel het pelsdierenleed aan te klagen op straffe van een dwangsom van 500.000 frank per actie! Pelsland wil met alle mogelijke middelen verhinderen dat GAIA doeltreffend opkomt voor misbruikte pelsdieren. Daarom wilden ze het grondwettelijk recht op vrije meningsuiting aan banden leggen. De uitspraak van de rechter is een gevaarlijk precedent in de rechtstaat België.

Waarschijnlijk naar voorbeeld van de onderneming van Pelsland heeft het slachthuis van Anderlecht ook een betogingsverbod aangevraagd waarvan de uitspraak pas in december zal zijn. Maar ook van hogerhand dreigt er gevaar! En hierbij denk ik natuurlijk aan het beruchte artikel 342 (bis), nu 324, betreffende criminele organisaties. Zoals U in een eerdere Moecial (16e jrg., nr.2) al hebt kunnen lezen kan haast iedereen die georganiseerde actie voert als criminele organisatie bestempeld worden!

Maartje van der Laak & Marc Botenga

Voor wie meer wil weten over de ideologische achtergrond van dierenrechtenorganisaties zoals GAIA zijn volgende werken aan te raden:

SINGER Peter. 'Dierenbevrijding', uitgeverij De Geus, 1990.
VANDENBOSCH Michel. 'Recht voor de beesten', uitgeverij Hadewijch, 1996.

The Handkerchief

Ieder zijn krant

Zelden zo hard gelachen als gisterenmiddag. Toen wij ten kantore plannen aan het smeden waren om een stalinistische regime in Vlaanderen te installeren, viel onze Secretaris binnen. Niet het feit dat zijn brilleglazen prompt bedampen was de oorzaak tot collectieve hilariteit, maar wel het vnodje papier dat hij in zijn handjes hield.

Dit bleek bij nader inzien de laatste braakbal van onze collega's van 'De Krant' te zijn. Nu hebben wij al veel met die hoop bij elkaar geklutste lettertjes gelachen, daar niet van, maar gisteren begon zelfs de plaasteren buste van kameraad Pol Pot mee te lachen. Naast de gewone bladvulling als gewasm over St. Vé ('ieder lid van de VUB-gemeenschap herdenkt Verhaegen op zijn eigen manier') en een exclusieve bespreking in avant-première van Tomb Raider II, prijkte op bladzijde 1 een kort stukje met de ootmoedige titel 'Onze Excuses'. Daarin trachtte de Krantredactie zich te verontschuldigen voor de 'deontologische fouten die zijn gemaakt'. Totaal voorbijholend aan de nuchtere vaststelling dat dit moeilijke woordje voor het eerst in zes jaar Krantschap opduikt, vergeten de dames en heren dan ook maar iets dat van ver op een steekhoudende redenering lijkt, laat staan dat grammaticaal het niveau van Het Laatste Nieuws overstijgt, neer te pennen. Toen zich buiten de eerste werkvefiles begonnen te vormen lazen wij immers het volgende:

'De gebruikte foto, een hand met een ostentatief getoond mes, was slecht gebruikt en tendentius, kortom een misplaatste vorm van artistieke vrijheid die onnodig kwaad bloed heeft gezet...' Ook het verkeerdelijk gebruik van het woord 'Marokkaan', zonder feitelijk bewijzen dat deze jongeren inderdaad die nationaliteit hadden, viel terecht niet in goede aarde'... (blablabla)... 'Net daarom wensen wij onze excuses aanbieden (sic) aan al diegenen die terecht vonden dat we over de schreef zijn gegaan en iedereen die zich racistisch benadeeld voelde. Dit mocht gewoon niet de bedoeling zijn.' Duizend bommen en granaten! Wat mocht niet de bedoeling zijn? Het kleinburgerlijke verkavelingsracisme van monsieur Van Daele of de schreef en iedereen die zich racistisch benadeeld voelde? Voor wij ons hier culinair benadeeld gaan voelen, haasten wij ons om ons van onze meest grootmoedige kant te laten zien, en zullen we maar voor de goede vrede aannemen dat monsieur Van Daele géén racist is, maar gewoon een verstrooid prutsertje. En dit met de nodige reserves, want als wij De Krant moeten geloven, zijn wij achterlijk, en is het dus best mogelijk dat wij er weer niets van gesnapt hebben.

Op bladzijde 3 wordt immers een poging gedaan om uw lijfblad verdacht te maken en in een slecht daglicht te stellen. Vermoeden wij, althans, want onze charmante kameraad-coördinator wist niet meer waar ze het had van

het gieren. Nochtans is zij eerder het ernstige type. Was dit een imitatie van de beruchte academische openingspeech van klakkenmenner Raf 'Ze zoeken mij' Devos, of was dit een poging tot tegenaanval van een minder-begaafde?

In 'Zo objectief als een pamflet' blijven monsieur Van Daele en monsieur Bollue nog even stilstaan bij hun geknoei. Zo doen ze heel verontwaardigd over het feit dat men tussen de regels van ons ophelmakend artikel 'De Krant, een journalistieke kwekvijs' zou kunnen lezen dat zij racisten zijn. In het Engels zegt men wel eens 'It's all in the eye of the beholder', treffender replek bestaat hier niet voor. Dan beginnen ze zomaar, alsof het allemaal onze schuld is, de jongsocialisten en het MLB erbij te sleuren. Wij kunnen van veel beschuldigd worden, maar wij wensen niet in één artikel en in één adem met voornoemde organisaties vermeld te worden. Om voor eens en voor altijd de zaken duidelijk te stellen: De Moeial is een dekmantel voor drugs- en vrouwenhandel, en daarnaast

bereiden wij een staatsgreep voor. Niks te maken met links of rechts. Recht door! Het feit dat hier portretten en bustes van de kameraden Pol Pot, Stalin en Oblovow rondslingeren zegt niets, want wij hebben ook een mooi schilderij van kameraad Hitler hangen. Maar, passons, want wij beginnen af te wijken en aan dezelfde kwalen als De Krant te lijden.

Onder het voornoemde rioolstukje staat nog iets merkwaardig, wat bij nader onderzoek een artikel blijkt te zijn.

En raad eens waarover het gaat? Juist, over het monsterverbond De Moeial - Krities Links, dat niet alleen de ondergang van De Krant wil door gemene dingen te zeggen als zouden ze racistisch zijn, maar op de koop toe door hen te verwijten dat ze partijdig zouden zijn in de jaarlijkse verkiezingsklucht voor studentenverteenwoordigers. Weer moet het stuk beginnen met nederige verontschuldigheden voor een eerder verschenen 'artikel', waarna de messieurs Bollue en Dekock (ze kunnen precies niks meer alleen schrijven) een brij hersenspins-

els over het mensdom uitstorten. Wij kunnen hier weer met grappige citaten en clowneske voorbeelden komen aandraven en die één voor één belachelijk gaan maken, maar het begint hier meer en meer op een georganiseerde drijsjacht op kreupele melkkoeien te lijken. We laten het ultieme oordeel dus maar over aan de welwillende lezer, als die al tenminste een specim van 'De Krant' in handen heeft en er hoedanook nog in wil lezen.

Hoefte het eigenlijk nog enig betoog dat 'De Krant' niet meer dan een omhooggevalven roddelblaadje is, dat enkel bij de gratie van de Akademische Moloch nog aan de beademingsmachine gekoppeld blijft? Wij denken van niet. Vroeg of laat zal deze protserige zeepbel (stel u voor, zichzelf doodleuk 'De Krant' noemen, alsof ze enig bakken en lichtpunt in deze prozactijden zijn) wel vanzelf openbarsten. De natuur heeft ook zo haar wetten.

De Nootcraecker

Wat doe ik met al mijn vrije tijd?

FILMS

	Aula Ob	Aula Oc	Aula Cd
14/12/98	Brassed off	Boogie Nights	
15/12/98	Saving private Ryan		ET
16/12/98	niet vermeld	In and out	
17/12/98		The Big Lebowski	
18/12/98			

Fuiven

Daag	Datum	Activiteit	Kring
ma	14/12/98	TD	WK
		Fuse	SK
di	15/12/98	CT	VSKM
wo	16/12/98	CT	OP
do	17/12/98	TD	BTS
		Kerst-TD	PK

DE

Fabeltjes-

KRANT

Geruchten en Gedachten, waarvan niet bewezen is dat ze niet waar zijn !

De jaarlijkse Sor-verkiezingen hebben weer eens plaatsgevonden!

En naar al even jaarlijkse gewoonte is deze lokale schaaamlapshow weer eens uitgedraaid op een eclatante overwinning voor de 'zittende' lijst.

Dat deze jongelui zichzelf al doodgemeedereerd simpelweg 'De Lijst' noemen - zo gelijk wij vandaag over een 'diesle' spreken - en ze op de koop toe al eigen cantussen organiseren, zal niemand nog doen of of omkijken.

Wat op onze tot vlees geworden themapark-universiteit misschien wel nog enige hersenactiviteit kan veroorzaken, is het feit dat niemand minder dan Eric Aerden maar liefst meer dan 1000 voorkeurstemmen behaald heeft. Net niet genoeg om een electoraal kanon genoemd te worden, maar alla.

Eric Aerden is een vreemd mannetje, en de bokkesprongen die hij in zijn toch al rijkgevulde leventje gemaakt heeft, zijn - en wij wikken onze woorden - merkwaardig. We gaan hier niet uitweiden over zijn klak-en zuipperiode, of over 's mans liefde voor de schone

folklore, doch wel over diens blitz-carrière in de Sor.

Zo was Eric de trouwe slippendrager van de gevreesde Oostendse visboer Raf 'Ze zoeken mij!' Devos, die nu in de nevelen van de Brusselse socialisten verdwenen is, en een zin aan zijn bestaan probeert te geven door een studie te maken 'over de invloed van sociale voorzieningen op het democratiseringsproces'. Met zulk een wijze mentor kon het niet missen dat Eric vroeg of laat zelf een gooi naar de heerschappij ging doen.

Vriend en vijand waren dus met verstomming geslagen toen Eric en Raf twee maanden geleden ontslag namen! Weg carrière, dachten velen, maar waar Raf inderdaad definitief de circusring verlaten heeft, dook Eric dus plotseling terug op, als een plasticien eend in een badkuip.

En dat door zoveel stemmen te halen, en middels een stembusovereenkomst onverschrokken op het Voorzitterschap af te stevenen.

Barones Mevrouw de Rector is weer

een stapje dichter bij de zo begeerde ministerportefeuille gekomen. De stoelendans die op de vaudeville met Sémira en Zot Lowietje gevolgd is, heeft haar aartsrivaal Vandenbossche weggepromoveerd naar de federale schaaamlapshow. Blijven hopen, Mevrouw de Barones. En strek die ellebogen, en strek!

Nu we het toch grappig aan het maken zijn, kunnen we er eengoed nog een schepje bovenop doen. Zoals iedereen wel al weet, wil de VUB een nieuw gebouw op de campus Etterbeek ('t is eigenlijk Elsene, maar alla, of heb ik dat al gezegd?) neerpoten. Om architecturale nachtmerries als 'de M' en Rik Van Aerschot te vermijden, werd besloten een 'openbare' aanbesteding vrij te geven. Dat dit slechts een goedkoop rookgordijn is aangezien al lang op voorhand bekend was welk 'beviend' architectenbureau de opdracht toegewezen ging krijgen, hoeft niet te verwonderen. Misschien wel het feit dat de andere bureau's die nietsvermoedend een project ingediend heb-

ben, elk maar liefst 500.000 flappen toegestopt gekregen hebben, zo om er een beetje vanaf te geraken zeker?

Hebben wij het eigenlijk al over de Avonturen van Rikske gehad?

Onze Voorzitter van de Raad van Bestuur wou onlangs in Workuta (Noord-Siberië) een tuinmeubelenfabriek gaan openen. Toen hij in Zaventem klaarstond om in te checken, schoot het hem plots te binnen dat hij zijn laptop vergeten was. Halsoverkop terug naar zijn landgoed in Wilrijk dus, maar in zijn haast was hij vergeten wat hij daar nu eigenlijk kwam doen. Spoorlags ijde de gestresseerde Liberaal weer naar Brussel Nationaal, in de hoop zijn vliegtuig nog te halen, maar het was te laat. De vogel was gevlogen. Sindsdien is er geen spoor meer van hem te kennen.

Over laptops gesproken: Raf Devos heeft de campus met een bezoek vereerd. Vermoedelijk aangetrokken door de socialistische stoelendans en de balsgroep van Barones Mevrouw de

Rector - Mevrouw de Barones de Rector klinkt zo bombastisch -, doolde de rijzige gestalte van deze grote studentenleider rond over de Etterbeekse velden, waarna Hij zich ging laven in het Kultureel Kaaffe. Daar speelde Hij evenwel - op zijn beurt - zijn laptop kwijt. Als iemand een pijlsnel wegrennende computer gezien heeft, kan hij of zij altijd contact met Raf opnemen via de redactie.

Heel Rafs geheugen was in het elektronische kleinood opgeslagen, dus Raf weet nu niet meer wie hij is of waar hij vandaan komt, en logeert bijgevolg op De Mocial.

De Mocial werft aan: fulltime bezigheidstherapeut (stijl Elias of zo). Vragen naar Raf.

Studiekring Vrij Onderzoek heeft verleden week nieuwe verlichting geïnstalleerd. Het betreft twee spothouders, elk met drie lampen. De kleur is zwart, en past uitstekend bij de witte muren en de sanseveria's.

Oproep Poëziewedstrijd

De afgelopen jaren zijn er op het vlak van proza- en poëziewedstrijden, literaire avonden en publicaties van eigen schrijfsels al heel wat initiatieven, met wisselend succes, de revue gepasseerd. LWK, VO en ARTIS in samenwerking met Dienst Cultuur hebben dit jaar het initiatief genomen om al deze losstaande activiteiten te bundelen tot één totaalconcept.

In samenwerking met andere kringen en diensten organiseren we een proza- en poëziewedstrijd die openstaat voor alle leden van de VUB-gemeenschap: zowel studenten, oud-studenten, personeel en allen die zich geroepen voelen. Alle inzendingen zullen beoordeeld worden door een professionele jury en de beste stukken zullen gepubliceerd worden. De prijsuitreiking (begin maart) zal uitgebreid worden tot een volwaardige literaire avond.

Laat ons meegenieten van uw literaire creativiteit, zet die grijze hersenmassa aan het werk, laat u overmeesteren door uw diepste gevoelens en verblijdt ons met een neergeschreven vorm (gedicht, proza, haiku,...) van uw diepste zieleroerselen. Inzendingen zijn welkom op Dienst Cultuur t.a.v. ARTIS.

U hoort nog van ons!

LWK, VO, ARTIS en Dienst Cultuur

BXL

MA 14 DECEMBER

Filmmuseum 20u15 Le Streghe (o.a. Pasolini, Visconti, De Sica)

22u15 The fearless vampire killers or
Pardon me, your teeth are in my neck (Polanski)

DI 15 DECEMBER

Filmmuseum 18u15 Margin for error (Preminger)

WO 16 DECEMBER

Beurs TEN DAYS OF THEATRE

19u30 D.A.D.A. 'Richard Plantjanet III'

20u30 (zaal) Dito 'Kerosine'

Filmmuseum 18u15 Satyricon (Fellini)

20u30 Son of India (Novarro)

22u15 Yellow submarine (Dunning)

DO 17 DECEMBER

VK 20u The Queens of Stone Age

Elzenhof 20u30 Thürmchen Ensemble

Beurs 19u30 D.A.D.A. 'Richard Plantjanet III'

20u30 (zaal) Monk en de Buren 'Party Time'

+Pascal Platel 'Grotowski'

Filmmuseum 18u15 Piéges (Siodmak)

20u15 Le grand jeu (Rosay en Vanel)

22u15 Die Angst des Tormanns beim Elfmeter (Wenders)

VRIJ 18 DECEMBER

Beurs 19u30 D.A.D.A. 'Richard Plantjanet III'

20u30 Monk en de Buren 'Party Time'

22u (zaal) DJ's&Spoken Word

Filmmuseum:

18u15 Pension Mimosas (Rosay)

20u15 The seventh cross (Zinneman)

22u15 De Spiegel (Tarkovsky)

ZA 19 DECEMBER

Beurs 19u30 D.A.D.A. 'Richard Plantjanet III'

Beurs 22u (café) dbqd

Filmmuseum:

18u15 Jaws (Spielberg)

20u15 La kermesse héroïque (Rosay, Jouvot)

22u15 Monthly Python and the Holy Grail (Gilliam en Jones)

ZO 20 DECEMBER

Filmmuseum:

15u Edward Scissorhands (Burton)

18u15 Van aangezicht tot aangezicht (Bergman)

20u30 Man Hunt (Lang)

22u15 L'Histoire d'Adèle H. (Truffaut)

MA 21 DECEMBER

Filmmuseum:

18u15 New York, New York (Scorsese)

22u15 Five graves to Cairo (Wilder)

DI 22 DECEMBER

Filmmuseum:

18u15 The quarry (Hänsel)

20u15 Le livre de Marie (Mieville); Je vous salue Marie (Godard)

22u15 Ministry of fear (Lang)

WO 23 DECEMBER

Filmmuseum:

18u15 Stalag 17 (Wilder)

20u15 Knight without armour (Dietrich)

22u15 Toilette (Pezold)

KVS 20u Knecht van twee meesters

DO 24 DECEMBER

Filmmuseum:

18u15 Victor Victoria (Edwards)

20u30 Atame (Almodovar)

VRIJ 25 DECEMBER

Filmmuseum:

18u15 Lili Marleen (Fassbinder)

20u15 A foreign affair (Wilder)

22u15 Detour (Ulmer)

ZA 26 DECEMBER

KVS 20u Knecht van twee meesters

ZO 27 DECEMBER

KVS 20u Knecht van twee meesters

MA 28 DECEMBER

KVS 20u Knecht van twee meesters

DI 29 DECEMBER

KVS 20u Knecht van twee meesters

WO 30 DECEMBER

KVS 20u Knecht van twee meesters

DO 31 DECEMBER

KVS 19u30 Knecht van twee meesters

22u (La Tentation) De Grote Nieuwjaarsboodschap

Een Oerwoud van Initiatieven

Vorige week werd hier uiteengezet wat de stadsvluchtproblematiek grosso modo inhoudt: de leefbaarheid van de binnenstad taant, en dit zien we aan het ontbreken van groen en levendige wijken, aan de toenemende kantoorfunctie van het centrum en de steeds meer in het oog springende leegstand, verkrotting, stadskankers. De laatste jaren echter is er een positieve trend: acties, fietspaden-aanleg,... en nog veel meer, maar niet genoeg. Deze week een blik op de groeiende groep mensen die aan deze toestand iets willen doen...

Het probleem in Brussel (verder BXL) is dat 'de leefbaarheid' (maar vooral: de ondersteuning en financiering ervan) niet op gewestelijk niveau kan aangepakt worden, om de simpele reden dat BXL een bot is waar om - om het grof te stellen - door de Waalse en Vlaamse honden gevochten wordt.

Zo'n 60 à 90% (in elk geval het grootste deel) van de in BXL gedomicileerden zijn als Franstalig geklasseerd, dit wil zeggen dat ze hun administratie in het Frans krijgen toegestuurd. Brussel telt weliswaar vele tweetaligen, maar we mogen rustig aannemen dat de verfransing zich definitief heeft ingebeten in alle lagen van de bevolking. Maar dat totaal ander probleem is nu net waar de voornoemde groeiende groep zich van wil distantiëren.

BXL kent ondertussen een minstens even grote groep anders-dan-Nederlands- of Franstaligen als de twee samen. Als je in deze stad een project wil opstarten, en je je bijgevolg richt tot 'de overheid', merk je meteen dat die in twee elkaar bekampende blokken uiteenvalt, en er van je gevraagd wordt je duidelijk te profileren wat taalkeuze betreft. Net omdat Vlamingen ondervetegenwoordigd zijn in BXL, is er eigenlijk veel geld voor Vlaamse projecten. Maar een tweetalig project gesubsidieerd krijgen - zeggen: je m'en fous, geld heeft geen taal- is bijzonder moeilijk, zij het onmogelijk.

Kijk naar Brussel 2000, een groot project dat de laatste tijd vaak in de media verschijnt. Hetgeen we aan dit project kunnen toejuichen is dat het een gezamenlijk initiatief is van de Vlaamse, Waalse en Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie. Het probleem is nu echter dat die mensen nog tot geen enkele consensus gekomen zijn, en integendeel constant in de clinch liggen met elkaar. De voorzitter, Foucroulle, is zelfs opgestapt. Nochtans overkoepelen zij reeds zo'n 150 voorstellen en staat er nog vanalles op stapel. Bij een telefoontje naar BXL 2000 luidde het simpelweg: 'We hebben nog niks op papier staan...we weten het zelf nog niet...het nog eens terug binnen twee weken.' Dus voilà. Maar ons, en ik spreek voor de mensen die van BXL houden en tweetalig zijn, kan dit getouwreke ons uiteindelijk geen bal schelen. Wij vragen poen voor

een mooie, groenere en autovrijere stad.

Wie, wij? Over welke organisaties gaat het? Een groeiende groep meestal jonge mensen klaagt verschillende wantoestanden aan die rechtstreeks betrekking hebben op de beleving van het dagelijkse leven in het grote Brussel. Welke organisaties zijn rechtstreeks betrokken bij de problematiek? Eerste en vooral zijn er onoverzichtelijk veel mini-organisatietjes en VZW-tjes die zeer lokaal ageren. Daarover verder meer.

Dan is er de Brusselse RAad voor Leefmilieu ofte BRAL. Dit is een vzw die zich bezighoudt met alle dossiers over BXL. Zij zijn een koepelorganisatie van (nagenoeg) alle wijkcomités en kunnen zo op politiek niveau een luide stem laten klinken dan elk comiteetje afzonderlijk. Zij worden gesubsidieerd met Vlaams geld maar zeggen zelf ook vaak tegen de schenning te schoppen van hun geldschietters. Willens nillens, maar zoals hoop ik ondertussen duidelijk is, gaat het voor BRAL en anderen om iets totaal verschillends van het Vlaamse Patrimonium in ons Vlaams Brussel. Een park of straat spreekt geen taal, maar straalt leven (of geen leven) uit. Simpel. BRAL volgt ook alle overheidsbeslissingen in verband met BXL op en levert kritiek. Laatste voorbeeld is het Gewestelijk Ontwikkelingsplan Brussel (GewOP). Een resultaat van politiek gekonkelfoes en zaakjes-geregeld, dat de broze positieve trend meteen weer dreigt teniet te doen. Er wordt wederom meer ruimte gemaakt voor speculatie. Maar wat kunnen wij, inwoners, doen of vragen? Nix. Slechts van ons laten horen verdedkte.

Wie laat van zich horen? Velen hebben ongetwijfeld al gehoord van Hotel Central. Dat is een volledige leegstaande blok plak in het centrum tegenover de Beurs, ondertussen al drie jaar geleden gekraakt door studenten. Deze actie heeft relatief veel media-aandacht gekregen. Mede door het feit dat de actie midden in de stad plaatsvond, is zij bij vele mensen blijven hangen. Een jaar later was er de actie Sens Unique. Er stond gedurende een week een circustent langs de Belliardlaan waarin gewoon werd en vanalles op poten gezet. Hiermee werden de voortgaande ontegeningen en verkrottingen aangeklaagd en een halt toegeroepen. Deze actie is opzettelijk doodgezwegen. Het enige gevolg is uiteindelijk de belofte Hotel Central te renoveren. Er is de laatste jaren nogal wat gerenoveerd in Brussel. Vooral de VGC (Vlaamse Gemeenschaps Commissie) houdt zich hiermee bezig, men kijkt naar de premies toegekend aan Vlamingen die zich komen vestigen in het BXLse stadsgewest. Men hoopt hiermee sociaal-economisch sterkere groepen aan te trekken zich in de kern komen vestigen, om zo de wijken die in een negatieve spiraal terechtgekomen zijn op te doen bloeien. Het gaat hier dus over migrantenwijken. Er zijn echter vele soorten migranten die elk op een totaal andere manier verspreid zijn. Als gepraat wordt over sociaal-economisch zwakkeren, gaat het natuurlijk in eerste instantie over de Ma-

rokkanen. Het is echter spijtig historisch toeval dat het net deze bevolkingsgroep is die nu onderaan de sociale maatschappelijke ladder staat en aldus negatief benaderd wordt.

Tegenover Hotel Central staat nu, een maand nog maar, Le Coq leeg, een café dat reeds dertig herfststentmeemaakte. Zonder pardon is het pand gesloten, nadat de bejaarde eigenaars besloten het te verkopen. Interbrev had het contract onder zijn hoede en had dat relatief gemakkelijk (de vraagprijs voor het pand was 12 miljoen) kunnen overnemen. Maar zij wilden niet, en besloten daarmee over het lot van één van BXL's gezelligste café's, een nieuwe stadskanker creërend. *Chez moi, c'est près de ma Stella*, quoi.

Een jaar geleden ongeveer is City Mind opgericht. Houd u vast: 'Een productiehuis voor sociaal-artistieke projecten die ageren voor de leefbaarheid in BXL' (het is moeilijk deze vzw te definiëren!). Zij willen - zich bewust van de gevolgen van de ondoordachte en wilde urbanisering dezer stad - de laatste jaren in snel tempo gegroeide initiatieven, acties en collectieven ondersteunen. Eén van deze acties, Bunker Souple, bestond erin een repertorium te maken dat een grof overzicht biedt van de bestaande groeperingen. Een wilde greep: De Kaputt, gevestigd in de Stévinblokken. Dit zijn door speculanten opgekochte huizenblokken in wat de Europawijk zal worden of reeds is. Nu staan zij daar te verloederen, op enkele dappere bewoners na, die al jaren strijd voeren tegen de ontruiming en regelmatig gehoord hebben dat zij er tegen die of die datum écht uitmoesten. De Kaputt is één van die huizen. Reeds jaren voeren zij acties tegen de sluipende leegstand, doen aan buurtwerk, organiseren activiteiten allerhande binnen de stad... Je kan er (nog enkele weken) ook spottgoedkoop a volonté eten. Nu is het echter definitief gedaan, de ganse blok heeft zijn vooropzeg gekregen en moet er in december uit. Nu is het menens. Finito. Volgende voorbeeld is de Ex Voto, naast de Dolle Mol. Het is een feitelijk gekraakte concertzaal: de initiatiefnemers hebben aan de eigenaar gevraagd of ze 'er iets mochten doen', de sleutel gekregen en niet teruggegeven. Iedereen denkt dat het gesloten is nu, maar er staan wel degelijk dingen op stapel. Nog een ander voorbeeld is Souterrain Production, een productiehuis actief in de hip-hop-beweging, ontstaan uit de Schaarbeekse CNN-positie. Zij organiseren tal van projecten in samenwerking met andere organisaties. Zo kunnen we nog lang doorgaan. Om een idee te geven enkele namen: Collectif ' Ici et maintenant', Café Politique, Espace Cameroun... Het is onmogelijk al deze projecten hier op te sommen... Zoals u ziet, vele Franstalige initiatieven. Iets tweetaligen in Brussel doen is, zoals reeds uiteengezet, bijna onmogelijk. Hetzelfde wat de nakende verkiezingen betreft. Maar volgende week meer over pogingen tot tweetalige projecten...

Fenna

Mollenwerk

Column

Johan Demol is niet erg geliefd in democratisch België. Niet zo zeer omdat hij ex-politiecommissaris van Schaarbeek is. Wel omdat hij in die functie loog over zijn voormalig lidmaatschap van het 'Front de la Jeunesse'. Het liegen op zich was geen probleem: elke flikkenofficier die zich niet of wat wil profileren, spiegelt zich aan de politici waar liegen tot topsport is verheven. Wie altijd 'clean' tracht te blijven, dondert immers gauw naar de onderste regionen van de kiezerslijsten. De laars knelde echter ergens anders: Demol was vroeger namelijk een fascist geweest. Stel je voor: (ex)bruin-hemden bij de politie? En dan nog zo hooggeplaatst? Nee, Ausgeschlossenen, oordeelden de notabelen in de Schaar-beekse Gemeenteraad en bonjourden Demol uit z'n functie. Een uitsluiting die daarna op politiek en juridisch vlak (voorlopig) bevestigd bleef.

Demols tegenoffensief was simpel maar helaas ook briljant. Niet langer gehinderd door dure eden aan koning en staat keerde hij zijn jas weer binnenstebuiten en werd Vlaamsch Blokker. Weliswaar met taalgebrek, maar als puntje bij paaltje komt, is consequentie bij fascisten altijd ver te zoeken. Anno 1998 gaat het Blok dan ook gretig de Vlaamse boer op met Demol als toekomstige Brusselse 'Duce'. Geen smakelijk toekomstperspectief; vandaar dat een groot deel van politiek België luidkeels moord en brand schreeuwde. Wel, beste mensen, wie nu protesteert, onderschat de simpele maar efficiënte strategie van extreemrechts. Dat is één.

Wat echter veel storender is, heeft te maken met de collectieve verontwaardiging toen uitlekte dat Demol ooit een bruine was geweest... Wat was daar zo nieuw aan? Demol voerde toch immers al jaren een keihard drugbeleid dat vooral de druggebruikers (de makkelijkste slachtoffers) en de kleine dealers trof. Toen was iedereen erg blij, want 'de straten waren proper', dixit heel wat bezorgde Schaarbeekse bur-

gers. Dat de gehanteerde methoden bij de Gestapo niet hadden misstaan, och, daar stoorde de goegemeente zich niet erg aan. Het ging tenslotte slechts om druggebruikers, migranten en ander schorremorrie... Kortom, zolang Demol fascistische methoden hanteerde tegen a priori gemarginaliseerde bevolkingsgroepen, was er geen probleem, op het steriel geblaat van enkele pro-forma proteststemmen na. Logisch, aangezien de internationale, nationale en regionale 'war on drugs' puur fascisme is.

Alles kan, alles mag en alles moet, om het vertoeft drugprobleem de wereld uit te helpen. Dat dit 'drugprobleem' zelden of nooit gedefinieerd wordt, is voor de oorlogvoerende partijen niet belangrijk. Dat wetenschappelijk onderzoek aantoonde dat de ingezette middelen wanstaltelijk disproportioneel zijn, is blijkbaar evenmin van belang. Wat telt, is het aantal opgepakte druggebruikers en (kleine) handelaars. En af en toe een grote vis om de publieke opinie te sussen, onder het motto "Toon desnoods tien ton drugs, als de andere duizend ton maar over de grens raken".

Dat dit beleid slechts kan standhouden door de dagelijkse overtreding van wetten en democratisch fatsoen, wordt angstvallig stilgehouden. Enkel het resultaat telt. Zelfs extreemrechtse klabakken mogen meedoen, zolang ze hun afkomst maar goed verdoezelen. Demol verrichte met andere woorden prima mollenwerk in de loopgraven van een ondemocratische oorlog.

Zijn broodheren hebben hem pas opgeofferd toen zijn verleden hem achterhaalde. Ondertussen hebben zij evenwel reeds nieuwe pionnen ingezet, want de vuile strijd gaat onverstoord verder. Geheel in de stijl van de goeie oude fatsoenrakers die het andermaal 'niet hebben geweten'. Maar daar kom ik dan volgende keer wel op terug.

Nirava

De commercialisering van de feesten

Het moet u al opgevallen zijn: er komt steeds meer reactie op de commerciële carroussel die al lang voor de eindejaarsfeesten begint te draaien. We begrijpen allemaal dat marketingstrategieën worden uitgestippeld om het grote romantische publiek zoveel mogelijk produkten aan te smeren, die de laatste maand van het jaar nog gezelliger moeten maken.

In de warenhuizen worden half september de stapels schriften, penen, kaftpapier en gesofisticeerde fluostiften uit de rekken gehaald om plaats te maken voor chocoladen Sinterklazen, marsepeinen varkenjes en allerhande suikergoed in aangepaste vormen. Aangezien vele ouders hun kroost niets tekort willen laten komen is er een maand later al meer dan plaats genoeg voor de eerste kerstslingers en -bollen. Meteen ook het startsein voor de kledingwinkels om de nieuwe collectie -niet te missen!- feestkleding in de etalage te hangen. Durft u nog Kerstmis vieren in uw al twee maanden oude broek, naast een sobere kerstboom en zonder stapels presentjes? Of bent u ook een slachtoffer van de verregaande koophysterie

die ons land elk jaar weer teistert? Het mag geen wonder zijn dat steeds meer mensen zich vragen stellen bij deze bedreiging van iets dat van een feest verworden is tot een 'plicht'. Dezer dagen toont men zijn liefde of verbondenheid door vele cadeautjes en niet langer door een dag voor elkaar uit te trekken. Weet u trouwens wel waarom u Kerstmis viert? Omdat dat de gewoonte is, of omdat geschenken altijd welkom zijn, of omdat u liever meeloopt met de massa dan zelf uw dagen in te delen? In hoeveel gezinnen wordt de geboorte van Christus nog gevierd? Erger nog: hoeveel mensen weten nog dat Kerstmis de herdenking van deze geboorte is? Natuurlijk, niemand zal u bij uw inkopen komen storen om u uit te leggen dat u de (in essentie integere) kern van de zaak in het niet laat verzinken. Hoe meer mensen immers begrijpen dat, in deze vrijzinnige tijden, Kerstmis vieren nutteloos en zelfs een beetje lachwekkend is, hoe minder aangepaste accessoires er verkocht kunnen worden. Dus wordt de traditie in stand gehouden en versterkt door het naderende nieuwe jaar. U krijgt zelfs de mogelijkheid aan geschenkjespreiding te doen, maar denk wel aan een nieuwe outfit! En zo worden alle mogelijke feestdagen een reden om te consumeren,

waardoor men meer aan zijn lege portefeuille dan aan de prachtige dag denkt. Valentijn, carnaval, Pasen, moeder- en vaderdag worden ons weken op voorhand aangekondigd als dé gebeurtenis van het jaar. Maar kan men gedwongen feesten in een strak stramien nog 'feesten' noemen? Heeft 'feest' niet veel meer met spontaniteit en vrolijkheid dan met 'het juiste geschenk op het juiste moment' te maken? Natuurlijk wordt er hier niet gepleit voor een afschaffing van alle feestdagen; mensen hebben immers altijd al feestgevierd om de meest diverse redenen. Maar die reden is nu net het tere punt in onze feestcultuur geworden. Christelijke feesten hebben hun waarde al lang verloren en worden enkel nog gevierd omdat het zo hoort en men nu eenmaal moeilijk langs de flinkerende lichten in de etalages kan kijken. Wordt het dan geen tijd een nieuwe waarde aan Kerstmis, Pasen, carnaval en misschien ook Sinterklaas te geven? Want een feest zonder kern wordt al snel een vervelend theater zonder inhoud. Maar waarschijnlijk verlaten deze gedachten u bij het naderen van alweer een gelegenheid om wat vergeten familie te ontmoeten. Geniet ervan!

De Redactie

How To Tell You've
Been Really Bad.

Migratie nader bekeken

Het vluchtelingenprobleem is geen nieuw gegeven. In elke periode van de geschiedenis zijn er vrijwillige en gedwongen migraties van zowel personen als hele bevolkingsgroepen geweest. Dat dit ook nu het geval is staat buiten kijf, kijk maar naar de vele miljoenen mensen, voornamelijk in derde-wereldlanden, die op de vlucht zijn voor hongersnood, geweld, uitbuiting, etc. Dit artikel zal echter niet daarover gaan en zich meer toespitsen op de recente geschiedenis van de problematiek in België. Hierna volgt een poging om de mechanismen die het vluchtelingenbeleid gestuurd en geleid hebben te ontbloten.

De meeste mensen ervaren het vluchtelingenprobleem als een humanitair probleem. Wat het ook is uiteindelijk, maar het is ook een politiek explosief onderwerp. Zo wordt er door de verantwoordelijken in de eerste plaats rekening gehouden met sociaal-economische, diplomatieke en politieke overwegingen. Dat het humanitaire aspect vaak naar de achtergrond geschoven wordt mag niemand verbazen. Vooral niet als men weet dat pas sinds kort de publieke opinie is wakker-geschied. Dit uit zich zelfs in de beschikbare literatuur over het asielbeleid in België.

Migrant of vluchteling?

Migratie ontstaat in de eerste plaats door sociale en economische factoren. Langzame economische achteruitgang of een gevoel van achteruitgang kan mensen aanzetten tot migratie. Dat daarbij zowel de toestand in het land van herkomst als in het gastland van belang zijn is duidelijk. Daar waar vroeger de migratie grotendeels tijdelijk en seizoensgebonden was veranderde dit met de industrialisatie van de westerse wereld. De landbouwers besloten massaal om zich blijvend te vestigen in de buurt van een werkgever. De migratiestromen fluctueren ook met de economische conjunctuur. In periodes van voorspoed wagen veel mensen hun kans om elders een beter bestaan op te bouwen, als het slecht gaat wacht men liever af om de stap in het onbekende te zetten. Vluchtelingenstromen daarentegen zijn weinig of niet economisch geïnspireerd maar vinden vaak hun oorsprong in politieke factoren. Zoals bijvoorbeeld revoluties, vervolgingen van bepaalde bevolkingsgroepen, (culturele) verdrukking, e.a. Deze migratiebewegingen gebeuren vaak onverwachts en in grote getale en staan los van de economische conjunctuur in het gastland voor wie ze vaak een grote belasting vormen. Het is pas met de opkomst van de moderne staten dat de overheid

pooft om deze bevolkingsbewegingen in goede banen te leiden en vooral te controleren.

De Belgische situatie in het begin van de eeuw

Aanvankelijk was België een emigratieland, uit het verpauperde Vlaanderen trokken duizenden arbeiders en boeren naar Frankrijk, Duitsland en de Verenigde Staten. Maar vanaf 1910 was er een kentering merkbaar, in Antwerpen en Brussel kwamen duizenden Russische Joden aan die zich voornamelijk vestigden als zelfstandige of als kleine industriëlen. Vanaf de eerste wereldoorlog werd deze stroom immigranten aangevuld met vele duizenden Polen, Italianen en Noord-Afrikanen die zich in de Limburgse en Waalse mijnbekkens kwamen vestigen. Waar ze aan de slag konden in mijnen, bouw en metallurgie. De spontane inwijking volstond niet om aan de vraag van de industrie te voldoen in de periode van hoogconjunctuur in de jaren twintig. Daarom stuurde België recruteringsagenten naar een aantal landen. Tot dan was het aantal buitenlanders binnen de staatsgrenzen uiterst beperkt, de enige voorwaarde waaraan immigranten moesten voldoen was zelf in hun onderhoud kunnen voorzien. Enkel degenen die zich moedden met de binnenlandse politiek (lees: buitenlandse socialisten en communisten) werden het land uitgezet.

Een eerste verandering

In 1933 kwam er een eerste wet die het de staat mogelijk maakte de aanwezige buitenlanders uit te wijzen. De Minister van Justitie moest beslissen of een vreemdeling al dan niet toegelaten werd en er werden enkel tijdelijke verblijfsvergunningen uitgereikt, pas na tien jaar kon men zich inschrijven in het bevolkingsregister, waardoor een arbitraire uitwijzing niet meer mogelijk was. In 1935 en 1936 legde men ook het recht op arbeid aan banden, zo werden de vrije beroepen voorbehouden voor Belgen en had elke buitenlander die in loondienst wilde werken een Arbeidskaart nodig. Men wilde immers de Belgische arbeiders beschermen tegen de concurrentie van de buitenlanders die bereid waren om onder de marktprijzen te werken en handel te drijven. Deze konden immers op deze manier het prille systeem van sociaal overleg niet doen. Ook de uitbouw van de verzorgingsstaat die voor haar burgers opkomt zorgde ervoor dat buitenlanders meer en meer uitgesloten raakten en als tweederangsburgers behandeld werden.

De invoering van het

gastarbeidersstatuut

De lacunes op de arbeidsmarkt konden na de tweede wereldoorlog niet ingevuld worden door de Belgen en men was dus verplicht om nogmaals een beroep te doen op buitenlandse arbeiders. Deze hadden echter weinig of geen rechten, zo waren ze verplicht om in bepaalde economische sectoren te werken en hadden ze weinig verblijfszekerheid. In 1947 begon de Belgische staat met het recruter van 20.000 arbeiders in de vluchtelingenkampen die nog bestonden in Duitsland en Oostenrijk, dit waren voornamelijk mensen die niet terug wilden naar hun land van herkomst. Maar al snel merkte men dat deze mensen niet geschikt en gemotiveerd waren om het nijpend tekort aan arbeidskrachten in de mijnen op te vullen. Men moest bovendien ook de families laten overkomen en onderdak verschaffen. Daar waar het mogelijk was om andere gastarbeiders te selecteren op hun lichamelijke geschiktheid en ze eventueel terug te sturen indien ze niet productief genoeg waren, was men verplicht om de vluchtelingen definitief onderdak te verlenen. Uit pragmatisme heeft de Belgische regering dan besloten om de economische sectoren waar de vluchtelingen aan de slag konden uit te breiden omdat ze anders toch maar ten laste van de staat zouden vallen. In 1952 werd zelfs besloten hen na drie jaar verblijf een volwaardig arbeidsrecht toe te kennen waardoor ze de primus onder de buitenlandse arbeiders werden. Een andere groep vluchtelingen die door de regering als problematisch werd beschouwd waren de Joden. Deze waren meestal niet geschikt om zware arbeid te leveren en konden zich door de beperking van het arbeidsrecht ook niet vestigen als kleine zelfstandige. Het liefst van al had men ze het land uitgezet maar dat was onmogelijk omdat niemand bereid was om hen op te nemen omdat ze op internationaal vlak op diplomatieke bescherming konden rekenen van onder andere de Verenigde Staten. Het is pas toen de VS met de Displaced Persons Act de garantie gaven dat ze vluchtelingen

wilden opnemen dat ze van de Belgische staat een tijdelijke verblijfsvergunning kregen in afwachting van hun emigratie.

De fundamenten van het Belgische vluchtelingenbeleid

Het Belgische vluchtelingenbeleid na WOII dat ergens tussen regulariseren en uitwijzen zweefde werd begin jaren '50 gewijzigd. Voordien had men de intentie om de in België aanwezige vluchtelingen door te sturen naar andere landen die hun wilden opnemen. Dat dit niet lukte kon men toen niet langer negeren. Zo veranderde men de uitzonderingswet op het vreemdelingenverkeer die dateerde uit de gespannen periode van vlak voor de oorlog. De meeste op tien mei 1940 in België aanwezige vreemdelingen werden toen geregulariseerd. De nieuwe wetgeving werd gebaseerd op de Conventie van Genève waardoor het Belgische vluchtelingenprobleem behandeld kon worden in een internationaal kader. Dit zorgde voor een aanzienlijke verbetering van het statuut van de vluchtelingen. Ook illegale inwijkelingen hadden nu de mogelijkheid om een verblijfsvergunning te verkrijgen, en het daaraan gekoppelde recht op inkomen, en dus ook op arbeid. De Belgische staat ging zelfs zover om een deel van haar soevereiniteit af te staan aan het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (HCV), dat verantwoordelijk was voor de erkenningsprocedure van de asielaanvragers. Dit werd mogelijk gemaakt door een evolutie waarbij het aantal asielaanvragen daalde, en het feit dat de in België aanwezige vluchtelingen zich hier definitief vestigden.

De scherpe daling van het aantal asielaanvragen kwam door het begin van de koude oorlog, waardoor er slechts betrekkelijk weinig mensen uit Oost-Europa naar het Westen konden vluchten. Tot 1956 werd het vluchtelingenprobleem voornamelijk gestuurd door de economische noden het al dan niet toelaten van groepen buitenlanders gebeurde in functie van de nood aan arbeid in de primaire sectoren. Vanaf de Hongaarse crisis in 1956 moest er ook rekening gehouden worden met de internationale politiek. De conjuncturele opleving schepte dan ruimte voor een liberaler arbeidsmarktbeleid, waar ook de vluchtelingen van konden genieten. Het verblijfsrecht voortvloeiend uit de Conventie van Genève zorgde ervoor dat men vluchtelingen economisch snel moest integreren. Samen met de werkloosheid in de primaire sectoren leidde dit tot een versoepeling van de tewerkstellingscriteria.

In de jaren '60 en '70 veranderde de origine van de vluchtelingen sterk. De vluchtelingen uit West-Europa ver-

dwenen, uit Oost-Europa kwamen ze slechts mondjesmaat, maar de niet-Europese vluchtelingen namen, sterk in aantal toe. Het vluchtelingenbeleid werd gekenmerkt door een versoepeling. De arbeids- en verblijfsrechten werden uitgebreid, en de asielprocedure versoepeld. Toch bleef de arbeidskaart noodzakelijk en het verblijfsrecht moeilijk te verkrijgen. Stemmen om de vluchtelingen als volwaardige inwoners van een tolerante maatschappij te integreren werden afgewimpeld. De overheid vond het belangrijk om de controle op de vreemdelingen te behouden. Enkel de EEG-onderdanen ontsnapten daaraan.

In de jaren '80 en '90 steeg het aantal asielaanvragen uit de derde wereldlanden, door de betere transportmogelijkheden, fenomenaal. De overheid antwoordde daarop met een repressief beleid, waarin niet alleen het verblijfs- en arbeidsrecht sterk aangescherpt werden, maar waarbij ook het recht op vrije keuze van wonen deels afgeschaft werd. De vluchtelingen werden dus in hun vrijheid beperkt. Sinds de jaren '80 beschouwt men het asielprobleem als een zaak van illegale immigratie, in plaats van een probleem van bescherming van fundamentele (mensen)rechten. De systematische afbouw van het vluchtelingenstatuut zorgt ervoor dat grote groepen vluchtelingen in de illegaliteit verdwijnen.

Het vreemdelingen- en vluchtelingenprobleem zijn eigenlijk twee verschillende dossiers alhoewel ze heel nauw verwant zijn. De overheid heeft in het verleden haar beleid steeds laten leiden door de bruikbaarheid van deze mensen. Voor de tweede wereldoorlog hadden buitenlanders vrij veel rechten, maar door de toenemende spanningen op het politieke toneel in de jaren '30 wilde de overheid een betere controle op de in België verblijvende buitenlanders en begon ze haar arbeidsmarkt te beschermen tegen de goedkope buitenlanders. In het geval van migratie kon ze de mensen selecteren en gemakkelijk terugsturen. Bij vluchtelingen lag dat anders. Aanvankelijk trachtte men om deze vluchtelingen hetzelfde statuut te geven als de migranten maar de meesten waren helemaal niet geschikt om zware lichamelijke arbeid te verrichten. In de jaren '50 en '60 werd het door de bloeiende economie en het kleine aantal vluchtelingen mogelijk om een humanere asielprocedure uit te werken. Vanaf de asielcrisis in 1984 is men begonnen met het systematisch uithollen van het recht op asiel. Terwijl het aantal asielaanvragen explodeerde daalde het aantal erkenningen.

WD

literatuur: Vluchtelingenbeleid in de naoorlogse periode, door Frans Caestecker

Fort Europa: Een veilige vluchthaven?

Sinds een aantal jaren is men in Europa bezig met een unificatieproces op het vlak van het vreemdelingenverkeer. Daarbij is de belangrijkste doelstelling om iedereen die niet gewenst is buiten te houden en indien dit niet lukt om hem of haar dan zo snel en efficiënt mogelijk ergens te dumpen. Dit proces – beter bekend onder de naam Fort Europa – veroorzaakt niet alleen veel menselijke, het is ook in tegenspraak met de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en met de Conventie van Genève. Dat het vreemdelingenbeleid ook in België niet bepaald op een democratische manier geregeld wordt is oud nieuws, dat het op een onmenselijke manier ten uitvoer wordt gebracht zal nog veel minder verbazen.

Hoe minder hoe liever...

De uitvoerende macht bepaalt het asielbeleid in ons land. De regering bepaalt welke mensen al dan niet een irrevisum nodig hebben. Ook het uitreiken van verblijfs- en werkvergunningen aan vreemdelingen gebeurt door de regering. Daardoor is er bijna geen parlementaire controle op deze zaken. Wat uiteraard ten nadele is van de mensen die hier terecht willen blijven. Waar in een recent verleden het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties verantwoordelijk was voor het al dan niet ontvankelijk verklaren van asielaanvragen resseroteren deze bevoegdheden nu onder het Algemeen Commissariaat voor Vluchtelingen en Ontheemden, dat rechtstreeks afhankelijk is van het Ministerie van Justitie. Met als gevolg dat de regering rechtstreeks kan ingrijpen in het erkenningsbeleid. De gevolgen bleven dan ook niet lang uit. Men begon met het treffen van sancties tegen vervoersmaatschappijen die illegalen "importeren" om op deze manier reeds een aantal mensen te verhinderen om België te betreden. Voorts werd de procedure om asiel aan te vragen steeds moeilijker en omslachtiger. Zo begon men met het eisen van bewijzen van vervolgingen op het niveau van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Ook de bewijslast werd omgedraaid ten nadele van de asielaanvrager. Ondertussen heeft men de mogelijkheid om een kortgeding in te spannen afgeschaft en de wetgeving veranderd zodanig dat men deze mensen voor quasi onbeperkte duur kan opsluiten in gesloten instellingen zonder enige vorm van rechtspraak. Terwijl men enerzijds probeert om zoveel mogelijk mensen buiten te houden wil men anderzijds uiteraard ook zoveel mogelijk mensen uitwijzen. Ook daarvoor heeft de regering haar trukendoos leeggeschud. Grote groepen uitgewezen worden per chartervlucht teruggestuurd. Mensen van wie men de nationaliteit niet kent worden overgevlogen naar één of ander Afrikaans land, waar ze dan een som geld toegeschoven krijgen om hun verdere reis te betalen. Weerspanningen worden onder rijksbescherming terug-

gevlogen.

Een Europese dimensie

Het is niet alleen België die zo'n strategie handhaaft, alle landen van de Europese Unie volgen een min of meer gelijkwaardig beleid. Reeds een twintigtal jaren is Duitsland de grote motor achter de steeds intensere samenwerking van de Europese politiediensten. Door het oprichten van werkgroepen en commissies (voor de ingewijden: EIS, TREVI, EURODAC, EURO-POL,...) is men er in geslaagd om het vreemdelingenbeleid van de verschillende landen beter op elkaar af te stemmen buiten de nationale parlementen om. Die werden door de regeringen en de diplomatie op deze manier buiten spel gezet. Het verdedigen van de buitengrenzen van de Europese Unie is volgens velen een noodzaak om het vrij verkeer van personen binnen de EU mogelijk te maken. Aangezien iedereen die rechtmatig in een lidstaat verblijft vrije toegang heeft tot de andere leden komt dit erop neer dat men alle potentieel ongewenste personen de toegang weigert. Waardoor bijvoorbeeld ook de inwoners van oud-kolonies een visum moeten aanvragen. Het Europese veiligheidsbeleid is op drie pijlers gestoeld. Het wordt gedragen door het Schengenverdrag, de EU en de Raad van Europa. Het Schengenverdrag houdt in dat de politiediensten een achtervolgingsrecht krijgen in alle landen die het verdrag ondertekend hebben, dat men controles mag uitvoeren tot 20 km voorbij de grenzen en een permanente uitwisseling van gegevens. Dit laatste punt is ongetwijfeld het belangrijkste van de overeenkomst. Het houdt in dat er een centrale database (het Schengen InformatieSysteem) bijgehouden wordt van alle mensen die in een Schengenland asiel aanvragen. Zo kent men dan alle persoonlijke gegevens van een asielzoeker, de plaats en datum waar hij asiel claimde, of hij al dan niet een uitkering geniet, of hij reeds eerder ergens asiel aangevraagd heeft, etc. Op deze manier tracht men te voorkomen dat mensen een tweede poging wagen in een ander land indien ze ergens nul op het rekwest krijgen. In combinatie met de afspraken gemaakt op het niveau van de EU en de Raad van Europa voorkomt dit dat vele mensen Europa zelfs maar bereiken. Mensen die kunnen vluchten naar een veilig land en van daaruit verder trekken richting Europa worden systematisch geweigerd omdat hun leven niet meer in gevaar is. De bedoeling is om zoveel mogelijk mensen te ontmoedigen om het aantal vluchtelingen zo beperkt mogelijk te houden. Daartoe heeft men ook verdragen afgesloten in de Raad van Europa met de Europese buurlanden. Iedereen die via deze veilige landen passeert heeft sowieso geen recht meer op asiel. Dit wordt gekoppeld aan het opvoeren van de repressie in de betreffende landen en een striktere grensbewaking. Zo heeft Duitsland de afgelopen jaren duizenden extra soldaten en politieagenten naar de oostgrens

gestuurd om deze zo goed mogelijk af te schermen. In Marokko is men bezig met het Grens 2000 project. Dit houdt in dat men 500 miljoen dollar investeert in het optrekken van een muur rond de Spaanse enclave Melilla. Deze moet de EU beschermen tegen de toevloed van Afrikaanse immigranten die via Marokko hun heil in het westen zoeken. Men bewaakt de Spaans-Marokkaanse grens door middel van radarcontrole en een uitgekend systeem waardoor men erin slaagt om illegalen in minder dan dertig seconden te detecteren en op te pakken. En ondertussen is men bezig met onderhandelingen tussen de EU en Turkije om een strategie te ontwikkelen die de vele duizenden inwijkelingen die via Turkije komen tegen moet houden. Er zijn in de pers zelfs berichten verschenen met de melding dat men gevangenskampen wil oprichten voor tienduizenden mensen. Eris aan deze deal een duidelijk voordeel voor de beide partijen. De EU voorkomt de clandestiene immigratie van tienduizenden mensen en Turkije kan de banden met Europa strakker aanhalen en heeft een schitterend excuus voor de massale aanwezigheid van het leger in Koerdistan langs waar het gros Turkije treedt.

Consequente schending van de rechten van de verdiediging

De schending van de rechten van de asielzoeker begint reeds bij zijn aankomst in België. Over het algemeen wordt hij reeds bij aankomst opgesloten om te voorkomen dat hij in de illegaliteit zou verdwijnen. Bij het intakegesprek wordt de asielzoeker gehoord zonder bijstand van een advocaat waardoor zijn kansen op een eerlijke behandeling wegsmeden als sneeuw voor de zon. Daardoor verloopt dit eerste gesprek meestal op een voor de asielzoeker nadelige wijze. Men luistert weinig of niet naar hem, de tolken vertalen uit de losse pols, er is geen enkele garantie dat hetgeen de aanvraager verklaarde op een correcte wijze genoteerd wordt. In de praktijk is het een volkomen willekeurige bedoening. Later heeft de aanvraager geen enkele inzage in zijn dossier, de documenten die hij voorlegt, indien hij daarvoor beschikt, worden naar de prullenbak verwezen met het argument dat ze toch wel vals zullen zijn. Dat het voor de meeste mensen een onmogelijke opdracht is om te bewijzen dat deze echt zijn kan niemand ontkennen, zeker omdat ze zelden op de steun van hun ambassade kunnen rekenen. Asielzoekers die in beroep gaan bij de Raad van State worden uitgewezen en gedepoteerd vooraleer er een uitspraak is gevallen. Voorts kan men illegalen en geweigerde kandidaatvluchtelingen zonder problemen voor een periode van zes maanden in administratieve hechtenis nemen. Er bestaat geen enkele mogelijkheid om daartegen beroep aan te tekenen. Volgens het Protocol nr.4 van het Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens heeft eenieder die zich

regelmatig op het grondgebied van een land bevindt het recht om zich er vrij te verplaatsen en er zijn verblijfsplaats te kiezen. Logischerwijs geldt dit ook in België. Behalve voor de vluchtelingen. Deze krijgen in het gunstigste geval een verblijfsplaats toegewezen, in het slechtste geval worden ze geïnterneerd in een gesloten instelling die ze niet mogen verlaten. Dank u, trotse ondertekenaars van het Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens. Om deze repressieve maatregelen mogelijk te maken, heeft men een wachlijst samengesteld met alle gegevens van de in België aangekomen asielzoekers die gekoppeld is aan de beruchte PRINTAK-database waarin men vingerafdrukken opslaat. Door deze situatie worden deze mensen gegijzeld en kunnen ze geen kant meer uit. Wat de uiteindelijke bedoeling was van de regering. Behalve de juridische rechten worden ook de sociale rechten van de asielzoekers met de voeten getreden. Verscheidene OCMW's weigeren om sociale hulp uit te betalen aan vluchtelingen alhoewel ze daartoe telkenmale gedwongen worden door de rechter. Daarbovenop hebben geweigerde kandidaatvluchtelingen niet het recht om te werken waardoor ze verplicht worden tot het doen van zwartwerk.

Een repressief beleid

De enige mogelijkheid voor de Belgische staat om ongewenste vreemdelingen buiten te houden is het voeren van een repressief beleid. Daarvoor is niet alleen een intense samenwerking tussen de Europese politiediensten noodzakelijk zoals die hierboven beschreven staat maar men moet ook over de nodige infrastructuur beschikken. Dat laatste was tot voor kort nog een probleem maar de laatste jaren heeft men er alles aan gedaan om dat te verhelpen. Zo heeft men gesloten centra gebouwd te Steenokkerzeel, te Luik, te Brugge, de oude landloperskolonies van Merksplas en Mortsel gerenoveerd. Alhoewel vele mensen vinden dat de vergelijking met concentratiekampen er met de haren bijgetrokken is moet men toch opmerken dat de gelijkenissen frappant zijn. Mensen worden er zonder vorm van proces opgesloten, men weigert ze er soms/vaak(?) medische verzorging (er zijn reeds doden gevallen door verzuim van het personeel), men sluit mensen dagenlang op in isoleercellen zonder één enkele geldige reden, het contact met de buitenwereld is beperkt tot de advocaat... Ook in de luchthavens en spoorwegstations bouwt men cellen om mensen te kunnen vasthouden. Bekende voorbeelden zijn het transitcentrum in Zaventem en de cellen in de hogesnelheidstreinen.

15000 repatriëringen per jaar

De doelstellingen van het ministerie van Binnenlandse Zaken zijn duidelijk: 15000 mensen per jaar terugsturen. Daartoe zijn alle middelen geoorloofd. Velen worden reeds bij aankomst op de luchthaven teruggestuurd, anderen krijgen enkele maanden of jaren respijt. Grote groepen worden in charters teruggevlogen, individuen worden gewoon op het vliegtuig gezet, desnoods onder begeleiding van de rijks-wacht. Om het terugsturen te vergemakkelijken heeft men repatriëring-

akkorden afgesloten met vele derde-wereldlanden. Dit komt erop neer dat deze landen verondersteld worden *anderlanden* die zonder visum aankomen in België terug op te nemen. Dit gebeurt door middel van een versnelde procedure en een eenvoudige door-gangs-bewijs waardoor de betreffende landen niet kunnen controleren of het al dan niet om een onderdaan van hun land gaat. Gelukkig biedt de Belgische staat een financiële compensatie aan, wat het repatriëren altijd een stukje gemakkelijker maakt...

En een ongekend aantal doden

Het restrictieve ontmoedigingsbeleid leidt jaarlijks tot vele doden. Mensen stikken of komen om van de honger in scheepsruimen, of ze worden bij ontdekking overboord gegooid door de bemanning. Regelmatig vindt men dode vluchtelingen in vrachtwagencontainers. Maar het grootste aantal slachtoffers valt in de Straat van Gibraltar, de Straat van Otrante in de Adriatische Zee en in de Neisse-rivier op de Duits-Poolse grens. Daar proberen immers honderden mensen over te zwemmen of te varen in meestal wankelende bootjes. Door de hoge boetes die de West-Europese landen opleggen aan de rederijen en de luchtvaartmaatschappijen bekomt men excessen zoals het in zee gooien van verstekelingen om deze straffen te ontlopen. Het is door deze stugge houding van de Europese overheden dat er dagelijks mensen sterven in een poging om de grenzen te overschrijden.

WD

Illegaal volksfeest

Zaterdag 14 november was er een manifestatie van de "Sans Papiers" aan de Brusselse Begijnhofkerk. Ondanks het kille winterweer waren er toch ongeveer 1500 mensen komen opdagen. De Afrikaanse muzikanten die geregeld optraden slaagden er in om een aangename sfeer te scheppen zodanig dat ook op het plein gedanst werd. De grote opkomst was een meevaller en opsteker voor de organisatoren. Er kwamen niet alleen illegalen uit Mons, Liège, Antwerpen en Verviers, ze hadden ook allemaal hun sympathisanten meegebracht. En er was ook nog een grote opkomst van Brusselaars en studenten die hun solidariteit kwamen betuigen.

De bedoeling van deze door de "Nationale Beweging van Mensen zonder papieren en voor de Vluchtelingen" georganiseerde betoging was om de mensen te sensibiliseren en de illegalen een hart onder de riem te steken. Dit laatste bleek wanneer het publiek een erehaag vormde voor de asielzoekers toen die via de Populierenstraat naar de Begijnhofkerk liepen. Op het podium kwamen vele mensen hun steun betuigen.

Maar deze manifestatie was ook een politiek gebeuren. Vele sprekers fulmineerden tegen de politici die onwillig zijn om een einde te maken aan hun onmenselijke situatie. Om het argument te ontkrachten dat er geen politiek draagvlak zou zijn om het asielbeleid te wijzigen werd een dringende oproep gedaan aan de niet-confessionele organisaties om ook hun steun te betuigen. Er was zelfs een vraag gericht aan de VUB om de vluchtelingen die in de Begijnhofkerk verblijven op te nemen op de campus. Men wil steun van 'respectabele' Belgen met een geweten. Het mag niet zo zijn dat een slechte wetgeving en een slecht beleid voor vele onschuldige slachtoffers zorgt en dat er geen politieke wil bestaat om daar verandering in te brengen, volgens een van de vele sprekers. Tekenend voor sommige mensen die getuigen over hun lot was dat ze verbitterd spraken over het onrecht dat hen was aangedaan. Bijvoorbeeld de

vijftienjarige Tania wiens ouders problemen hebben om haar schoolgeld te betalen. En dit terwijl ze hoopt later universitaire studies te kunnen aanvatten. Maar zoals de situatie er nu voorstaat lijkt dat een ijdele hoop.

De illegalen voelen zich gesterkt in hun eis tot regularisatie door de recente politiek in de mediterrane landen. In Frankrijk, Portugal, Italië en Spanje heeft men onlangs besloten tot het regulariseren van illegalen zonder dat dit geleid heeft tot een spectaculaire toename van het aantal vluchtelingen en asielaanvragen. Aan de overheid werd er gevraagd om haar ogen te openen en te erkennen dat een immigratiestop utopisch is. Zolang er geen legale manier bestaat om naar het westen te immigreren zal de clandestiene immigratie grote proporties blijven aannemen.

De in de kerk verblijvende illegalen hopen dat er snel beterschap volgt. Hun situatie wordt immers onhoudbaar in de kille ruimte waar ze de dag doorbrengen. De vrouwen en kinderen slapen in de enige verwarmde ruimte, voor de mannen heeft men tenten opgetrokken in de rechterbeuk van de kerk om toch een beetje beschutting te bieden tegen de winterkou. Maar de omstandigheden waarin ze verblijven zijn de minste van hun zorgen, de jarenlange onzekerheid over hun toekomst knaagt veel meer aan hun gemoedsgesteldheid. Een Congolese vrouw die in '89 naar België vluchtte en politiek asiel aanvraag wil slechts met tegenzin een interview toestaan omdat ze zich schaamt over haar situatie. Haar man heeft enkele jaren gewerkt maar toen men zijn asielaanvraag weigerde werd het gezin in de illegaliteit gedreven. Waardoor hij niet meer kon werken en ook geen recht meer had op een uitkering voor hem of zijn gezin.

Sinds '96 leven deze mensen in angst omdat elke politiecontrole hun fataal kan worden en tot uitwijzing kan leiden. Alhoewel de meeste illegalen de actievoerders en sympathisanten op de handen dragen heerst er toch een grote twijfel over het welzijn van de acties. Men heeft reeds teveel ontgoochelingen meegemaakt. In tegenstelling tot de Belgen die hen steunen en die grotendeels blaken van zelfvertrouwen.

Overlegcentrum Integratie Vluchtelingen

Het Overlegcentrum Integratie Vluchtelingen ijvert in Vlaanderen al 10 jaar voor de rechten van vluchtelingen. Daarbij levert OCIV zowel politiek werk als ondersteuning en concrete projecten.

OCIV heeft anno 1998 een brede waaier aan diensten en projecten. Een belangrijke pijler daarin is de rechtsbescherming en de juridische ondersteuning. OCIV biedt zelf niet rechtstreeks ondersteuning aan vluchtelingen, maar helpt allerlei (sociale) diensten die wel directe hulpverlening opzeten. De telefonische permanente van de Juridische Dienst komt jaarlijks tegemoet aan vele honderden hulpvragen. Vragen rond de asielprocedure, de opvang en het verblijf van vluchtelingen in België. Vragen rond de toepassing van sociale rechten zoals onderdak, voeding, onderwijs en nationaliteit. En vragen rond het steeds strenger wordende asielbeleid: detentie, uitwijzing, illegalen en uitgeprocedeerden. De juridische dienst komt ook financieel tussen in belangrijke rechtszaken via een Rechtsbeschermingsfonds.

Wanneer hulpverleners en advocaten op zoek zijn naar zeer precieze landeninformatie om een asielaanvraag te stoffieren, kunnen ze terecht bij "Planet Search". Deze OCIV-dienst achterhaalt via internet, internationale persagentschappen en mensenrechtenrapporten zeer precieze feiten en achtergronden uit zowat alle landen ter wereld. Daarnaast levert de voorlichtingswerker ook algemenere informatie over het vluchtelingenthema aan al wie daar om vraagt: scholen, particulieren, studenten, vrijwilligersgroepen, ... project Switch, dat erkende vluchtelingen aan een job wil helpen. Werk betekent een inkomen en is het onmisbare attribuut om zich in te schakelen in de Belgische maatschappij. Bij Switch zetten oud managers en ex-kaderleden zich vrijwillig in om individuele vluchtelingen intens te begeleiden op hun zoektocht naar werk. Vluchtelingen leren solliciteren en begrijpen hoe de Belgische arbeidsmarkt in elkaar zit. Tijdelijke of vaste tewerkstelling zijn het gevolg. Deze innoverende aanpak blijkt erg succesvol te zijn.

De doelgroep van OCIV is natuurlijk niet beperkt tot erkende vluchtelingen. Ook afgewezen asielzoekers zijn een

belangrijke doelgroep. Het pilootproject "Begeleide Terugkeer" heeft tot doel (afgewezen) asielzoekers die minimum 1 jaar in België verblijven en vrijwillig verklaren dat ze willen terugkeren, een kans te bieden zich economisch te reintegreren in hun land van oorsprong. Deze mensen krijgen in België een opleiding, zodat ze met meer troeven huiswaarts keren. De opleidingen waar reeds mee gestart werd zijn het herstellen en recycleren van computers en van radio's en televisietoestellen.

Even belangrijk als deze projecten en de ondersteuning, is de werking van OCIV rond het verdedigen van de belangen van vluchtelingen. Het Overlegcentrum volgt het beleid rond vluchtelingen op alle niveaus (Europees, federaal, regionaal en lokaal) van nabij op, reageert waar nodig en probeert vooral te anticiperen. Vanuit een kritische houding gaat OCIV in dialoog met de beleidsvoerders. Dit gebeurt zowel via rechtstreekse contacten met ministeriële kabinetten, via werkgroepen in de administratie als via contacten bij parlementsleden.

Het globaal kader waarvan OCIV uitgaat bij het uitvoeren van al deze taken is het recht op asiel zoals het vastgelegd werd in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens. Dit betekent ook dat de definitie die OCIV geeft aan de term "vluchteling" ruimer gaat dan die van de Conventie van Genève uit 1951. Niet alleen individuen die vervolgd worden, maar iedereen die op de vlucht is voor menselijk geweld (burgeroorlogen, mensenrechtenschendingen,...) of voor natuurrampen, is vluchteling.

Meer specifiek wil OCIV bijdragen tot de organisatie en het onthaal en de opvang van asielzoekers in België, meer bepaald in de Vlaamse Gemeenschap, en de integratie bevorderen van vluchtelingen die in het kader van de Conventie van Genève een erkenning gekregen hebben. OCIV streeft tevens naar een humanitaire behandeling van alle personen die in België om asiel verzoeken, ook diegenen die niet beantwoorden aan de redenen of voorwaarden voorzien in de Conventie van Genève.

Dat de Conventie van Genève ruim wordt toegepast, is het minimum wat

OCIV van de Belgische overheid verwacht. OCIV rekent asielzoekers tot haar doelgroep vanaf het ogenblik dat zij de intentie hebben beroep te doen op de asielprocedure en tot op het moment dat hun verblijf op het Belgisch grondgebied een einde neemt. Deze groep omvat dus personen die de intentie hebben asiel aan te vragen, reguliere asielzoekers, asielzoekers geweigerd op technische gronden, uitgeprocedeerden.

Asielzoekers die in België=EB aankomen voor bescherming moeten op een humane wijze opgevangen worden, wat betekent dat op diverse niveaus de nodige voorzieningen aanwezig moeten zijn. Dit omvat o.a. primaire levensvoorzieningen bij aankomst (bed, bad, brood), medische bijstand, informatie over de asielprocedure, een eerlijk en humaan verloop van deze procedure. Aansluitend moeten de voorwaarden gecreëerd worden opdat het verblijf van de asielzoeker, al dan niet definitief, in optimale omstandigheden plaatsvindt. Daarom moet werk gemaakt worden van: een deskundige initiatie in de verschillende aspecten van de samenleving, het aanleren van een basiskennis Nederlands, het uitbouwen van een sociaal netwerk voor de vluchteling zodat zijn participatie aan de samenleving wordt versneld, toegang tot sociale dienstverlening, ondersteuning op juridisch vlak. Integratie, tenslotte, moet de personen met een lange verblijfsduur, in staat stellen volledig te participeren aan alle aspecten van de samenleving. Zowel de vluchteling zelf als de gastsamenleving zullen zich inspannen om de integratie te bevorderen. Installatie en initiatie in de samenleving, processen die opgestart zijn van bij de aankomst, worden op dat moment gefinaliseerd. Sleutel-functies naar een volwaardige deelname aan de samenleving worden gevormd door economische integratie en sociale integratie.

De laatste weken en maanden heeft OCIV zich voluit geëngageerd als Nederlandsalig secretariaat van de "Nationale Beweging voor de Regularisatie van Mensen zonder Papieren en voor Vluchtelingen".

Pieter De Gryse

De auteur van dit artikel werkt voor het OCIV.

Regularisatie van Mensen zonder Papieren

Zoals in het verleden reeds gebeurde voor andere maatschappelijke thema's, bundelden vele middenveldorganisaties die werken rond vluchtelingen en mensen zonder papieren in 1998 de krachten in een Nationale Beweging. De beweging telde begin december meer dan 100 aangesloten organisaties, uit het hele land. De belangrijkste eisen zijn de regularisatie van mensen zonder papieren en een apart statuut voor oorlogsvluchtelingen.

In de zomer van 1998 werd de "Nationale Beweging voor de Regularisatie van Mensen zonder Papieren en voor Vluchtelingen" boven de doopvont gehouden. Het voornaamste doel was de krachten te bundelen in de aanloop naar de verkiezingen van 1999. Nederlandse en Franstalige organisaties, klein en groot, professionelen en vrijwilligers, vonden elkaar in een gemeenschappelijk platform.

Het eisenplatform van de nationale beweging draait rond 4 assen:

1. Een eenmalige regularisatie-maatregel waarbij alle vreemdelingen die sinds 5 jaar in België verblijven (legaal of illegaal) een verblijfsvergunning krijgen.
2. Vreemdelingen die langer dan 3 jaar in een procedure zitten (bv asielprocedure, gezinshereniging), moeten automatisch een verblijfsvergunning krijgen.

3. Andere vreemdelingen die een verzoek tot regularisatie indienen, hebben recht op een volwaardig onderzoek van hun aanvraag. Dit onderzoek moet gebeuren door een onafhankelijke Commissie en moet transparant verlopen.

4. Er moet in België een B-statuut komen dat bijkomende bescherming garandeert.

Bij de nationale beweging zijn ondertussen meer dan 100 organisaties aangesloten, waaronder de vluchtelingenkoepel OCIV (zie ook elders in deze Mocial), NCOs, Artsen zonder Grenzen, Liga voor de Mensenrechten, VAKA Hand in Hand, KSJ-KSA-VKSI, Katholieke Jeugdraad, Latijns-amerikaanse Federatie, Bond zonder Naam, Vlaams Centrum Woonwagewerk, Steunpunt Mensen zonder Papieren, Kerkwerk Multicultureel Samenleven, Balkanactie, Oxfam Solidariteit, Christenen voor het Socialisme, Federatie Werkgroepen Homoseksualiteit, Welzijnszorg, ... Langs Franstalige kant zijn ondermeer het M.O.C. (Waalse ACW), de FGTB (Waalse ABVV) en de Ligue des Familles, naast heel wat organisaties die werken voor vluchtelingen en mensen zonder papieren.

Op 25 september werd de beweging officieel aan pers en publiek voorgesteld in Brussel. Voor de lancering was heel wat media-aandacht, mede omdat de dood van Semira Adamu toevallig enkele dagen eerder had plaatsgevonden. Bekende personaliteiten als Ludo

Abicht, Mong Rosseel en Francesca Van Thielen betuigden die dag openlijk hun steun aan de Beweging. Een twintigtal anderen waren niet aanwezig, maar zegden ook achter de Beweging te staan (Geert Hoste, Herman Brusselmans, Chris Dusauchoye, Tom Lanoye, Franky Vanderelst, Lorenzo Staelens, ...).

In de daaropvolgende weken had een delegatie van de Beweging een onderhoud met alle democratische partijen van beide taalgroepen. We vroegen de partijen om de voorstellen van de Beweging mee te nemen naar de verkiezingen van 1999. Ook heel wat parlementairen werden gecontacteerd. Zo was er op 6 oktober een hoorzitting in de Senaatscommissie Binnenlandse Zaken waarop de beweging haar standpunten kon naar voren brengen. Met Kamervoorzitter Langendries vond een persoonlijk onderhoud plaats. Al deze contacten zorgden er samen met de publieke druk voor dat de regering zich verplicht zag om snel met een Asielnota uit te pakken na een weekend van topberaad (op 4 oktober). Door de aanhoudende druk bracht de regering nauwelijks een maand later al een opvolgingsnota uit (13 november).

Al deze politieke beweging heeft nochtans niet betekend dat er veel vooruitgang is geboekt in het dossier van de regularisatie van mensen zonder papieren, noch in dat van de oorlogsvluchtelingen. De meerderheidspartijen en de regering zijn unaniem gekant tegen een grootschalige regularisatie-

campagne en zien evenmin heil in een apart statuut voor oorlogsvluchtelingen. Ze vrezen dat beide maatregelen een enorm aanzuigend effect zouden hebben.

Volgens de beweging zelf moet dit aanzuigend effect sterk gerelativeerd worden. De eenmalige regularisatie-campagne is bedoeld voor personen die reeds 5 jaar in België verblijven. Nieuwkomers komen dus niet in aanmerking. Wat het apart statuut voor oorlogsvluchtelingen betreft, hinkt België op dit ogenblik achterop in Europa. Al onze buurlanden beschikken reeds over zo'n statuut. Men mag het dus niet voorstellen alsof België ineens een genereuze aantrekkingspool zou worden voor alle vluchtelingen die in Europa rondwalen.

Niet alleen de beweging was teleurgesteld na de opeenvolgende regeringsnota's. Ook de mensen zonder papieren zelf zagen geen nieuw perspectief voor de situatie waarin ze zich bevinden. Daarom gingen ze zelf tot de actie over en bezetten ze vanaf 22 oktober achtereenvolgens kerken in Luik, Brussel, Antwerpen, Verviers en Bergen. Deze acties worden door de mensen zonder papieren zelf opgezet, maar de Beweging zorgt voor ondersteuning.

De acties rond de kerken hebben ondertussen heel wat in beweging gezet. Rond elke kerk ontstaat een golf van solidariteit: heel wat burgers brengen spontaan materiële en financiële steun aan. OCMW's engageren zich om maaltijden te leveren, organisaties springen bij voor permanenties, kinder-

animatie, debatavonden, ... De acties lokten ook heel wat politici naar de kerken en confronteerden hen met de realiteit van het bestaan van mensen zonder papieren. Zo kregen de sans-papiers ondermeer bezoek van de Senaatscommissie Binnenlandse Zaken, van delegaties van Agalev en Volksunie, van individuele parlementsleden van CVP en SP, van lokale afdelingen van de CVP, van het ACW en van heel wat andere mandatarissen van vakbonden. Het ACW en de Belgische bisschoppen namen publiek stelling ten gunste van de mensen zonder papieren.

De acties in de kerken gaan nog steeds voort. De mensen zonder papieren zijn vastbesloten om alleszins tot na nieuwjaar door te gaan. Ze worden ongeduldig. Eind november begon een van de kerken, de Brusselse Begijnhofkerk, met een hongerstaking als waarschuwingsactie. De actievoerders willen niet alleen papieren, ze vragen ook een onderhoud met Minister van Binnenlandse Zaken Luc Van den Bossche, die dit tot nu toe halsstarrig blijft weigeren.

Ook in de volgende weken blijft de Nationale Beweging verder mobiliseren rond het probleem van de mensen zonder papieren. Wie hier meer wil over vernemen kan contact opnemen met het OCIV, dat het Nederlandstalig secretariaat op zich neemt van de beweging.

OCIV Pieter De Gryse
Gaucheretstraat 164, 1030 Brussel
tel. 02/274.00.20
e-mail : pieter.dg@ociv.org

Vreemdelingen en de media: een oneerlijk gevecht

De relatie tussen vreemdelingen en de media valt uiteen in twee luiken. Men heeft het gebruik van de bestaande media door vreemdelingen en de beeldvorming van de media over deze mensen.

Over het gebruik van de media door buitenlanders is niet zo veel geweten. Ze worden niet opgenomen in de representatieve steekproef van het nationaal kijk- en luisteronderzoek. Het staat wel vast dat migranten zich meer bedienen van de audiovisuele media dan van de geschreven pers. Voornamelijk tv en video zijn populaire media. Dit komt ongetwijfeld omdat men behalve woord ook beeld heeft wat de verstaanbaarheid ten goede komt. Zeker bij de eerste generatie zorgt de taalvaardigheid voor problemen. Uit onderzoek blijkt dat de taalvaardigheid geen invloed heeft op de duur dat men tv kijkt maar wel op de programmakeuze.

Men is eerder geneigd om te kiezen voor feuilletons en ontspanningsprogramma's indien men de taal van het gastland slecht beheerst. Er bestaat natuurlijk wel aangepaste programma's in de taal van de migranten

die dan ook druk bekeken worden. Maar daarvoor is men vooral afhankelijk van het thuisland die dan satellietuitzendingen verzorgt voor haar onderdanen die in het buitenland verblijven. Alhoewel er in de grote steden vaak ook vrije radio's zijn die oppericht zijn voor en door een bepaalde groep vreemdelingen. Specifieke programma's op de radio of tv voor buitenlanders zijn eerder uitzonderingen. Alhoewel men het belang daarvan niet mag onderschatten. Deze zorgen immers voor een veel directer contact met de buitenlandse gemeenschappen in de maatschappij. Bovendien zijn ze een erkenning van de eigenheid van de cultuur van migranten.

De beeldvorming over migranten

Alhoewel het vast staat dat de media een prominente rol spelen in de beeldvorming zijn ze er niet exclusief voor verantwoordelijk. De beeldvorming wordt immers gemaakt door de leden van een bepaalde groep, in dit geval de autochtone bevolking, en de media brengen enkel een weergave daarvan. Men reproduceert de bestaande opvattingen binnen een bepaalde groep over

een andere groep. De problemen over de weergave van andere bevolkingsgroepen zijn bekend. Er is nauwelijks contact tussen mensen van binnen- en buitenlandse origine. Slechts 38% van de Belgen heeft rechtstreeks contact met migranten. Men baseert zich dus voornamelijk op informatie die men van anderen heeft verkregen. Het zijn niet de persoonlijke ervaringen die van belang zijn voor de beeldvorming maar het discours dat door anderen wordt gevoerd. Ook de culturele verschillen tussen bevolkingsgroepen moet men op de zelfde manier benaderen. De problemen worden niet veroorzaakt door de cultuurverschillen op zich maar wel door de beeldvorming daarover.

De laatste jaren wordt de migrantenproblematiek meer en meer een politiek vraagstuk. Door de extreemrechtse politieke uitbuiting komen racistische gevoelens steeds meer aan de oppervlakte. Wat aantoonde dat de beeldvorming bepaald wordt door hetgeen gedacht wordt maar niet door de werkelijkheid. Meestal zijn minderheden amper betrokken bij de berichtgeving en worden ze op een stereotiepe manier en in traditionele rollen in beeld gebracht. Als er al over migranten geschreven wordt dan is dit steeds

vanuit ons eigen westerse standpunt en worden ze meestal op een negatieve manier voorgesteld. Etnische minderheden worden meestal gelinkt aan problemen, criminaliteit en overlast. De achtergronden van migratie of bijvoorbeeld het normale leven van migranten komen zelden of nooit aan bod. De berichtgeving gebeurt meestal vanuit het standpunt van de meerderheid en haar instanties. Dit biedt geen ruimte voor kritiek op het migrantenbeleid van de overheid.

Het belang van de media schuilt niet in het feit dat ze racistische vooroordelen zou veroorzaken, wel in het feit dat het publiek voorziet van argumenten die een xenofobe houding legitimeren. Men moet er trouwens rekening met houden dat media-invloeden indirect zijn. Het publiek interpreteert en onderhoudt selectief op grond van reeds bestaande meningen en veronderstellingen.

Integratiebevordering door middel van de media

Media hebben verschillende functies binnen onze samenleving. Namelijk, het verstrekken van informatie, educatie,

expressie en ontspanning. Zo kan men de media perfect inschakelen om migranten beter te informeren over hun rechten en plichten, maar ook om hun beperkte taalkennis bij te schaven dankzij educatieve programma's. Expressie en ontspanning zijn eveneens belangrijk omdat men op deze manier de migranten de kans geeft om hun cultuur op hun eigen manier te beleven. Migranten moeten meer aan bod komen in de media, zowel in de specifiek tot hun gerichte programma's als in de gewone programmatie. Dit zorgt ervoor dat migranten zich in hun eigenwaarde bevestigd zien waardoor ze zich ook beter thuis gaan voelen in onze maatschappij en de aanvaarding door de autochtone bevolking verloopt ook gemakkelijker.

De media vormen maar een onderdeel van een veel breder kader waarin meningen en houdingen over migranten worden gevormd. Daarom zal de media alleen niet in staat zijn om de voordelen de kop in te drukken. Daarvoor zijn veranderingen in alle delen van de samenleving noodzakelijk, de media kunnen wel een rol spelen in de aanvaarding van deze veranderingen.

WD

Migratie in historisch en internationaal perspectief

Landen met meeste vluchtelingen behoren tot armste ter wereld

Wie denkt dat alleen het rijke Westen geconfronteerd wordt met migratie, slaat de bal stevig mis. In vergelijking met de miljoenen mensen die in de derde wereld op de dool zijn, is het aantal asielzoekers in ons deel van de wereld slechts een peulschil.

De huidige maatschappelijke discussie over vluchtelingen kan niet los gezien worden van het algemenere thema van de migratie en haar historisch en internationale ontwikkeling. Migratie is absoluut geen verschijnsel dat eigen is aan onze tijd. Al vanaf het prille begin van de mensheid is de mens aan het verhuizen. In de meer recente geschiedenis, vanaf de zestiende eeuw kan men drie periodes onderscheiden. In een eerste periode tot aan het begin van de negentiende eeuw waren migraties eerder beperkt. Binnen Europa verhuisden wel mensen omwille van godsdienstige redenen. Ook de slavenhandel van Afrika naar Amerika kwam stilaan op gang tijdens deze periode. Deze transatlantische migratie kende haar hoogtepunt in een tweede periode, tussen de negentiende eeuw en de Eerste Wereldoorlog. Daarnaast trokken vele Europeanen naar de beide Amerika's, Australië en Zuid-Afrika. Ten derde werden na Tweede Wereldoorlog velen aangetrokken door de economische voorspoed in de geïndustrialiseerde landen. Zo kwam er na 1960 een beweging van Zuid naar

Noord op gang, maar ook de olieproducerende landen trokken miljoenen gastarbeiders uit Arabische en Zuid-Aziatische landen aan.

Turken

In het naoorlogse Europa was er een nijpend tekort aan arbeidskrachten. In de landen rond de Middellandse Zee werden gastarbeiders gerecrueteerd om dit tekort op te vangen. In een eerste golf kwamen Italianen, Spanjaarden, Portugezen, Grieken, Joegoslaven naar hier. Toch waren er nog steeds te weinig werknemers om het almaar stijgende productiepeil te handhaven. Daarom besloten de overheden van een aantal Europese landen om ook in Noord-Afrika en Turkije een gerichte werving te organiseren. Hierbij gingen men ervan uit dat het om een tijdelijk arbeiderstekort ging en dat gastarbeiders naar hun land zouden terugkeren als de economische groei zou vertragen.

De oliecrisis van 1973 betekende het einde van de gouden jaren voor de Europese economie. De Europese regeringen namen een aantal maatregelen tegen deze crisis, waaronder een beperking van de instroom van vreemdelingen. In 1974 werd dan ook een migratiestop afgekondigd. Toch bleef het aantal vreemdelingen in België om diverse redenen relatief hoog. Zo is er ondermeer het feit dat bepaalde gastarbeiders hier al zolang waren dat ze een permanente verblijfsvergunning

kregen. Door het recht op gezinshereniging konden ze hun families laten overkomen. De vraag naar arbeidskrachten daalde echter snel door de economische crisis en de toenemende automatisering van de industrie. Er waren evenwel een paar sectoren waar er een grote vraag was naar ongeschoolde en dus goedkope arbeiders. Het gevolg hiervan is de opkomst van een illegale arbeidsmarkt.

Genève

Vandaag de dag zijn er vier manieren om het verblijfsrecht in België als buitenlander te verwerven. Officieel is het in België sedert de migratiestop van 1974 niet meer mogelijk om dit recht als gastarbeider te krijgen. Toch worden personen die over een zeer specifieke deskundigheid beschikken of die bij buitenlandse bedrijven met een filiaal in België werken, nog steeds toegelaten. Ten tweede wil men de migranten die al van voor 1974 in België wonen, zo goed mogelijk integreren. Vandaar dat zij het al eerder vernoemde recht op gezinshereniging hebben. Ten derde kan men, na een asielaanvraag, in ons land verblijven als vluchteling, maar dan moet men eerst als zodanig erkend worden op basis van de Conventie van Genève. Een laatste manier om in België te verblijven is als illegaal. Dit kan door na het verstrijken van de verblijfsvergunning het land toch niet te verlaten of door België op illegale wijze binnen te komen. In dit laatste geval hebben mensen zich vaak in de schulden moeten steken om een dure reis te betalen aan een menshandelaraar en zien ze zich daarom verplicht om tegen lage lonen in illegale bedrijven te werken.

Vaak wordt er een onderscheid gemaakt tussen politieke en economische migranten. Het is echter duidelijk dat dit onderscheid bijzonder vaag is. Dikwijls lopen politieke en economische motieven door elkaar: armoede kan politieke instabiliteit veroorzaken of omgekeerd. De canadese socioloog Anthony Richmond houdt daarom rekening met de bijkomende dimensie 'vrijgedwongen'. Door de assen politiek / economisch en vrijgedwongen te gebruiken, krijgt men een beter inzicht in de motivatie van de migratie. Arbeidsmigranten en economische vluchtelingen situeren zich beiden bij de economische pool, maar de eersten zijn veel vrijer geweest in hun keuze om te vertrekken. Gepensioneerde Amerikanen die naar Florida verhuizen doen dit duidelijk uit alle vrijheid, terwijl Conventie-vluchtelingen heel wat meer beperkingen hebben.

Intern

Volgens de VN-schattingen leven op dit moment tussen de tachtig en de honderd miljoen mensen buiten het land waarvan ze de nationaliteiten hebben. Onder hen zijn vijftientig tot dertig miljoen legale arbeids-

Klare taal

In het dagelijkse taalgebruik worden heel wat termen op een verwarrende manier gebruikt. Hier volgt een lijstje van de belangrijkste woorden en hun juiste betekenis in verband met het vluchtelingenbeleid. Kwestie van te weten waarover we het hebben.

Het woord **vreemdeling** heeft een algemene betekenis en wijst op een persoon die niet de nationaliteit heeft van het land waar hij of zij verblijft. Een **migrant** is iemand die zijn vaste woonplaats tijdelijk of definitief verlaat op zoek naar betere levensomstandigheden. Dit is eveneens een heel brede omschrijving. Slachtoffers van natuurrampen, gepensioneerd die verhuizen, gastarbeiders, Conventie-vluchtelingen, enzovoort zijn allemaal migranten.

Een vreemdeling die om asiel vraagt is een **asielzoeker** of, in België, **kandidaat-vluchteling**. Dit is slechts een tijdelijke toestand. Ofwel word je erkend als **vluchteling**, ofwel krijg je het statuut van vluchteling niet en moet je het land verlaten. Wanneer je dit niet doet, dan ben je een **illegaal**. Er zijn verschillende types illegalen. Wie de hele juridische procedure doorlopen heeft en geen stappen meer kan zetten, is een **uitgeprocedeerde asielzoeker**. Daarnaast zijn er illegalen met een verlopen verblijfsvergunning en zijn er mensen die vanaf hun aankomst in België illegaal in het land zijn.

Men definieert doorgaans de term **vluchteling** door te wijzen op het verschil met de **gastarbeider** die naar hier komt omwille van een hoge vraag op de arbeidsmarkt in het gastland. Men onderscheidt twee belangrijke types. De **Konventie-vluchteling** is hij of zij die als vluchteling erkend wordt op basis van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protokool van New York van 3 januari 1967. Volgens artikel 1 van de Conventie is een vluchteling iemand "die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bepaalde vrees, niet wil inroepen". Belangrijk hierbij is dat hier geen economische of ecologische (natuurrammen bijvoorbeeld) motieven vermeld worden. Daarnaast is er de **de facto-vluchteling**, die eigenlijk niet beantwoordt aan de criteria van de Conventie, maar toch een zekere juridische bescherming krijgt of gedoogd wordt omwille van humanitaire redenen.

Bert Balcaen (eerder gepubliceerd in *Veto* 10 - 23/11/1998)

migranten. Schattingen wijzen op ongeveer twintig miljoen illegalen. Tenslotte is er nog een groep erkend als vluchteling die bestaat uit dertien à drieëntwintig miljoen mensen. In het totaal komt op dit neer op twee procent van de wereldbevolking. Vluchtelingen zijn die migranten die hun land verlaten uit vrees voor schending van de mensenrechten. Hun rechten worden opgesomd in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en kregen vorm in de Conventie van Genève. De hulpverlening aan vluchtelingen wordt gecoördineerd door het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR), dat het aantal vluchtelingen in 1997 op 13,2 miljoen schatte. Dat betekent vijf keer meer dan in 1970. In tegenstelling tot wat bepaalde politici graag doen geloven, vinden we de meeste vluchtelingen niet in West-Europa of Noord-Amerika terug, maar

wel in Afrika en Azië. Frappant is ook dat de landen met het meest vluchtelingen tot de armste ter wereld behoren. Dit staat in schril contrast tot diegenen die beweren dat vluchtelingen er enkel op uit zijn om te profiteren van hun gastland. Vaak zien deze mensen ook over het hoofd dat mensen niet allen naar het buitenland vluchten. Sommigen hebben niet eens de kans om zich naar een veilig deel van de wereld te begeven en zien zich genoodzaakt om in hun eigen land rond te zwerven. Deze groep van mensen, doorgaans intern ontheemden genoemd, heeft nood aan dezelfde bescherming die vluchtelingen op dit moment krijgen. Maar omdat zijn niet over een internationale grens geweest zijn, vallen ontheemden niet onder de Conventie van Genève.

Bert Balcaen (*Veto*)

Links boven: precisiebombardement.
Rechts boven: de milde geveer.

Links onder: het lokaas.
Rechts onder: Een tal je!

Wie de derde Moeial van dit jaar aandachtig heeft doorgenomen (zoals al onze trouwe lezers dat doen) heeft waarschijnlijk een gebrek aan logica en incoherentie ontdekt in het artikel "Operatie Zimmer" uit het desbetreffende nummer.

Door omstandigheden buiten onze wil om (zoals de Crisis in Irak en de daarbij horende perikelen, alsook het oprukken van de Rebellen in het Oosten van Congo (en dan denk ik specifiek aan de val van Goma) alsook de uitpattingen van presidentiële aard om over onze door El Niño geplaagde redactielokalen maar niet te spreken, alsook onze nachtenlange, uiterst geheime conclaven met talloze groupuscules gaande van MLB, Jongsocialisten, Oud-VNV'ers en ander tuig van de richel (men leze er de krant maar op na (zij hebben een mol in onze redactie en ook de nodige (door de VUB-overheid (Riek de Coup de Cul) betaalde) af luisterapparatuur in onze kasten)) hebben wij een fout gemaakt. Sorry, het zal niet meer gebeuren... tenzij natuurlijke Rebellen in Oost-Kongo verder oprukken, Saddam Hoessein de VS nog wat treitert, El Niño de kop weer op-

De Zomerschool (pilootaflevering)

Hebt u altijd al een boek willen schrijven, maar ontbreekt het u aan tijd. Hebt u misschien wel een stevig observatievermogen, maar rijzen er voortdurend problemen met het vinden van een goed scenario. Bezit u soms zin voor creativiteit, maar worstelt u nog met de zoektocht naar een (ander) kanaal om het te uiten. Of bent u eigenlijk minder scrupuleus en mist u gewoon het geld om zoals Prince Laurent uw publicatie door een negrier te laten schrijven. Geen bezwaar, kom uit uw schelp want de Zomerschool biedt u de kans om uw eigen verhaal samen te stellen.

Hoe gaan we te werk? In de eerste afleveringen van de Zomerschool bouwen we via gedichten en kortverhalen de schakels op - afkomstig uit het Zimmer-verhaal - van een eenvoudig scenario: man wordt hopeloos verliefd op een engelachtige vrouw, waardoor hij geconfronteerd wordt met aantrekkings- en afstotingsverschijnselen, die hij moet leren beheersen. In een 2de stadium zal de Zomerschool voeding geven aan het hoofdmotief door telkens probleem-situaties aan de lezer voor te schotelen.

De opdracht aan de lezer kan op verschillende manieren betekenis krijgen. De eenvoudigste: hij kan de verschillende afleveringen lezen en ze gewoon in zijn onbewuste opslaan zoals bij een normaal boek gebeurt. Een verre toekomst zal uitwijzen of er ooit nog een of andere passieve neerslag is geweest. De lezer kan ook actiever deelnemen. Hij kan de probleemsituaties, eventueel met verbindingsstukjes, in het raamverhaal inpassen zoals de meubels in een poppenhuis. Of geleidelijk aan het hele scenario omgooien en een nieuw creëren met zelfgeschreven passages. Er kan ook briefwisseling ontstaan over het verhaal, dat dan weer een nieuw verhaal wordt: metaataal. Kortom: alles is mogelijk in het interactief tijdperk.

Alles wat we in de Zomerschool laten verschijnen, is er op gebouwd om die snaar van interactie te raken.

Een voorbeeldje: een man is in een sentimentele bui en gaat plaatsnemen op het terras van een café in de zomer van '96. Terwijl een oude Therapy?-hit door de radio gonst, begint hij in zijn onbewuste opeens een gedichtje van Ann en haar verblijf bij de snor van Marcinelle voor te dragen. Na een paar pilsjes is zijn gedicht geen gedicht meer, maar een Nieuwjaars-wenskaart, waarvan het Jingle Bells-

muziekje vervangen is door de opgefokte versie van *Diane* en *Infernal Love*. Dan, op een bushokje ziet de man reclame voor Campbells' soup. De nieuwjaarswensen worden achter de blikken wand van de doos geperst en in de rekken van Delhaize gezet. Sinds je daar alles zelf mag inscannen en alles nog sneller verloopt, zou dit verhaaltje weleens confronterend kunnen worden.

Ceci n'est pas une pipe is ook zo iets, maar in de Zomerschool doen we het voornamelijk met schrijfsels, of beter: associaties van woorden, of nog moeilijker: bewuste en onbewuste ervaringen, die op een bepaald moment uit iemands leven gegrepen worden en - esthetisch of commercieel? - achter elkaar gept worden.

Selectie gebeurt via het verrassingsgehalte van de situatie in kwestie.

Zoals je merkt is alcohol, net als bepaalde drugs, een gemakkelijke externe invloed om de creatieve associatie te stimuleren. Maar het kan ook minder chemisch; denk maar aan een radio, die tijdens een droom praat of de anomalieën, die optreden tijdens het spel (zie SWAMP), of misschien nog de meest voorkomende: de betovering van een vrouw of een man.

Gebruik van proza in de pilootaflevering is geen breuk, eerder een uitpuring van het mentaal concept. Het wijst enkel op een verzakelijking van het personage - Martin Zimmer is een textieffabrikant - maar er blijft een soort stekker aan zijn hersenen, verbonden met een computer, waarop de schrijver, die bijna letterlijk scribent wordt, alles kan aflezen: dialogen, bewuste en onbewuste gedachten, taalregisters, ingebeeldde gesprekken. Je zou eigenlijk kunnen zeggen dat de enige actieve daad van de schrijver erin bestaat om de passages te selecteren, die meeslepende stof kunnen opleveren. Zo kwam Zimmer pas los (ik-standpunt) als hij achter de borrelfles zat, de gerichte zakenman stond er plots een intiem gesprek met God of een of andere grappenmaker toe. Van daaruit deed ik een aantal intrusies (zie overgangen *n van nomade...*), die hem meer deden vertellen over 2 belangrijke gebeurtenissen uit zijn verleden. Anders waren die vast in TV-sneeuw gehuld gebleven.

Genoeg theoretisch gezeverd. Over naar de orde van de dag.

OPERATIE ZIMMER

Ik ben bedrogen en voel me belachelijk. Nog een borrel. Voor u zit de geitenhouder en hij drinkt. BOLS, daar, de gevestigde goede naam van ons Merk operig omstreeks den jare '75. We hebben de deal met Baert gemist voor Air Suisse, "tot onedele concurrentie en namaak aanleiding heeft gegeven". We hadden ons veel eerder moeten terugtrekken van Baert en dit misbruik zoveel mogelijk wenschen tegen te gaan, zoo voegen wij: Als ingenieur is hij goed, Baert, maar voor zaken is hij een vliegenvanger en de alcoholwet was een slag in het gezicht van de herbergiers. Laten we er - in ons eigen belang want we verliezen - niet meer op terugkomen; het regent buiten. "Geniet van het glas in plaats van het te heffen, beste Martin", de pijn is verminderd en zoek de kamer rond naar de kameraad, met je ogen en kijk naar de weelde, die de andere

zal steken, want ze hebben je geflikt Les Casseurs de pierres van de Corbot 1848 en in het bezit van ZIMMER, Martin Zimmer, leve Zimmer. Mijn GSM rinkelt, Zimmer. "HALLO...", niemand antwoordt, "hallo, Mr Baert?... Met wie spreek ik?"

"Meneer Zimmer, mijn naam is Gerald O'Davel, tel: 03/303.03.03. U spreekt met een lijn van de bezettoon; ik ben op doorreis." Verschrikte blik. Ik wil neerleggen, maar zijn naam weerhoudt me. "Laat me even met u praten, Mr. Zimmer, u hoeft niet te vrezen, ik verdwijn met de wind." De wind waait. Hij grijpt mijn gezag, iets boven-natuurlijks, hij is een kracht; alsof dit gesprek straks zou kunnen wegvloeien in de oneindigheid van de wereld en toch een keerpunt betekenen. "Laat me heel even met u praten. U bent uitverloren." Niet toegeven, je mag niet toe-

geven. Martin, terwijl de alcohol de prikkelende wanhoop in mijn broek laat smeulen en me weer zal doen praten.

"Wat wil u van me, Meneer O'Davel? Wat wil u van me? Wie bent u trouwens?" Hij maant me aan om naar het dressoir te kijken. Er staat een ingelijste foto op van mij, met Martine en de kinderen: ons jubileum aan het Lago Magiore: "Ik zit in de textiel en ben getrouwd met mijn echtgenote Martine. We hebben 3 kinderen samen: Arno, Geert en Vera... maar wat wil u daarmee?"

"U kijkt zo sip op de foto, meneer Zimmer... Staat er iemand op de foto van uw hart?"

"Ach, zorgen met het bedrijf. Ik was wat..."

"Voor uw vrouw, Zimmer. Wie staat er op? Er staat op..."

"Arno heeft toen overgenomen. Ik was trots op..."

"In uw hart, Zimmer, een foto van een vrouw met blank gewaad, over alles heen zitten kijken. U hebt een relatie met haar gehad, zij is een tijd uw maitresse geweest, 3 jaar geleden. U moet er iets over vertellen." Ik wil inhaken maar de drank en de pijn verzaaken weer Zimmer.

"Ik was toen 42 en mijn huwelijksleven begon wat sleurt te vertonen. Kelly zag er goed uit, ik ontmoette haar op een party..." Ik smeek hem dat ik mijn vrouw alles heb gegeven wat ze verlangde, maar dat het nooit echt vuur was geweest tussen ons... "Ik voelde me erg aangetrokken, maar ik verzeker u, het was niet zomaar iets fysieks. Voordien had ik altijd kunnen weerstaan."

"Er komen nochtans heel wat mensen op haar af, Martin, maar haar lichaam blijft ondoorgrondelijk vooru." Hij zei dat haar ogen misschien wel-

eens zouden kunnen spotten over mijn vrouw."

"Ik verwijt mijn vrouw niets, het was ik die in de tijd aan de liefde niet zoveel aandacht besteedde."

"Geen aandacht, geen pijlen."

"Het bedrijf was mijn roeping en een gezin stond eenmaal goed. Ik zou het niet anders gedaan hebben."

"U vrouw staat wellicht ergens tussen uw maag en uw hersenen. Maar so what. Hoeft u zich daarvoor zo schuldig te voelen? U klettert er maar op door, Martin. Hooft u dat zelf niet?" Ik krijg een krop in mijn keel, de wind herhaalt zijn woorden, de hagel slaat, het alarm van auto's en huizen begint te loeien, blauwe sirenes rijden voorbij. "De wereld ligt aan uw voeten." De wereld ligt aan zijn voeten.

"Ik antwoord: "Geert heeft kort daarna een zwaar auto-ongeluk geluk gehad... Ik heb het me aangetrokken."

"Zimmer, Zimmer, Zimmer, wat rijt je je zelf toch altijd open als je haar wilt. Je wil weten, Zimmer, je wil weten. Maar wat wil je weten? De wereld ligt aan je voeten."

"Ik voelde me schuldig, de verschrikkelijke link. Ik wou lijden in zijn plaats." "Is schuld, schuld." Het AIDS-bloed. "Is pijn, pijn." De terreur van L.A. "Uw zoon is gevluht en woont al jaren in L.A." De wereld ligt aan zijn voeten. "De wereld ligt aan zijn voeten. Ik ben..."

"Je liegt." Hagel zo groot als vuurstenen. Hagels slaan tegen de ruiten, het huis van Hermans staat in brand, de wind schreeuwt als een wolf en boven mij hoor ik een krijs. "Je liegt." De wereld aan zijn voeten. Ik klap de hoorn dicht. Ik grijp naar de borrelfles, maar laat ze vallen. Ze barst: "Naar aanleiding der bestaande Wetten zullen Wij vervalschers en namakers gestreng vervolgen." De wind raast, blaast als een wilde door het huis. Ik word gek van de sirenes. Ik ren naar boven mijn kleren halen, haken. Ik struikel, val. De wereld ligt aan zijn voeten.

Martine maakt me wakker in een witte ruimte met ijzeren stangen. Ze lacht even, ze houdt mijn hoofd vast. "Ik ben hier schat, ik ben er voor je. We zullen hem wel laten hersmelten." Nog fluisterend tegen het kussen zegt ze dat ik met m'n trouwring aan de radiator ben blijven hangen en m'n hoofd heb gestoten. "De dokters hebben hem moeten overzagen."

de n van nomade
de r van Romagosa
de k van Cromagnon
de a van Aids-bloed
de k van kilometer
de e van evangelist

Zijn keel was droog, zijn tong klitte aan zijn gehemelte en plakte naar suiker. Het was verkeerd om koffie te bestellen in een bijcafé van de luchthaven van Zurich. Het vuur van de haard flikkerde ervan in zijn ogen. Alles was klaar voor de grote operatie. Hij wilde absoluut te weten komen of zij er iets mee te maken, of zij het hem gelapt had, of weten de pijn zou verzachten. Waarom moest hij hier toch voor boeten? Wat had hij de wereld misdaan? Het plastic uiteinde van het tafellaken schuurde zo erg over zijn broek dat elke hoop, dat hij ooit nog 's morgens zonder pijn een slijpje zou kunnen verdragen in scherven verbrijzeld werd. Het was allemaal haar schuld, haar geflirt, dat hij voor de rest van zijn bestaan zou moeten overleven als een onbekende soldaat in het leger van invaliden en gedegenereerden. Kan je je meenas zo iets aandoen? Steeds diezelfde gedachten die de mond van zijn eikel meer deden branden, steeds de woekering van geconcentreerde zuren, die zich plots sterker verspreiden als hij aan haar ging denken.

"Martine, ik ga kijken naar de uren." Hij ging naar buiten, zijn horloge stond stil. De hall naar de uitcheckbalie was lang en druk, men kon er nauwelijks iemand herkennen. Zijn lichaam voelde hoe zijn voeten ineens wilden gaan rennen en hoe moeilijk het was er zich telkens tegen te verzetten als het angstzweet voortdurend begon te herhalen dat ze elk moment kon aankomen, dat ze slechts 5 minuten van elkaar gescheiden waren, in vliegerafstand. Elke maandag, als het wat stiller is, elke

maandag na Pasen ging ze rusten in haar studio in Gen_ve. Nooit had hij met haar naar Gen_ve mogen meegaan. Haar visie is... de modewereld is veel vrijer in omgang, je hoort de wilde verhalen over decadentie, sex, drugs, vrije sex, sex op commando, underground, er moet altijd wel iets van waar zijn. Er heerst vast een ban op wat er toen gebeurd is, terwijl hij haar ineens toch achter een bosje uitbundige toeristen zag praten met een geil uitzienende vrouw in deux_pi_ces.

12.47 op de grote klok, piekerend hoe 3 geen 2 kon zijn en 3 _n teveel is hoopte hij dat ze die ander zo snel mogelijk zou verlaten, naar hem zou toekomen en alles zeggen. Waarom bleef ze daar staan met dat lelijke ding? Waarom ging ze niet weg? Was ze misschien lesbienne geworden? Of altijd geweest? En zou ze misschien wraak willen nemen als ze hem zou ontmoeten, naar Martine gaan, alles verklappen, een schandaal veroorzaken hier in Zurich, om zich te bewijzen? Hij maakte pistes van het ene bosje naar het andere, zijn hart in zijn keel en zichzelf wijsmakend dat er nog wel andere, betere gelegenheden zouden komen, dat ze hem nu toch niets zou zeggen, zelfs indien hij er haar veel geld voor zou bieden en dat een brief misschien een veiliger oplossing was. Ze namen afscheid, haar valiezen naar de wanden van de uitgang. Op de grote klok was het 12.58, hij liep naar haar toe. "Kelly Duchomois, we treffen mekaar in Zurich." Hij zou naar zijn vingers blijven kijken zoals hij voor de spiegel had geprobeerd, maar kon amper even volhouden. Haar gezicht was te mooi van dichtbij; met die vlezige wangen, haar trillende lippen; de ogen van het noorderkruis en de haren van de flamenco, die alle woorden konden vergoelijken, luwen, pot-tischer maken. "Martin Zimmer, I presume."

"U herinnert mij zich toch?" Voor het eerst zag hij de donkere puntjes onder haar ogen, boven haar kaken, voor het eerst zag hij dat. Voor het eerst zag hij waarom zij iets kinderlijks had, na al die jaren. Het was hem nooit opgevallen voordien.

"Neemt u me niet kwalijk, Martin... Ik weet hoe gevoelig je bent voor die dingen... Maar met zo'n drukke agenda als de mijne en zoveel mensen om je heen, dan sta je nergens nog bij stil." Waarom kwam ze zo weinig aan de bak, waarom zagen we haar niet op T.V., op défilés. Was het kind niet sterk genoeg daarvoor? Was ze te zwak? "Ach, je weet hoe vergeetachtig ik ben." Kon ze zich niet genoeg manifesteren? Of ontbrak het haar aan aanzien? "Voor een minnares zou het niet mogen." Haar ogen keken een beetje verstrooid, een beetje afwezig. Misschien lijdt ze er wel onder. Misschien lijdt ze ook pijn, net als hij, maar was ze gewoon kranker in haar lijden. Misschien bewaarde ze het liever als een geheim en hoefde ze daar niet perse alles over te zeggen of over te weten om de pijn te kunnen aanvaarden. Om haar niet te kwetsen beweerde hij dat alles bij het oude gebleven was, dat Martine zich van geen kwaad bewust was geweest en dat ze zich geen zorgen hoefde te maken. M. en M. Zimmer waren noch nooit zo gelukkig als nu.

"Slechts door _n letter gescheiden, Martin en Martine Zimmer." Volgens haar waren we daardoor waarschijnlijk altijd al voor elkaar geboren geweest.

"Je bent niet echt rancuneus?"

"De wereld hangt soms aaneen van hele kleine dingetjes." Nee, ze laat een leven met pijn gewoon verder leven. Reizigers zouden dit voorbeeld moeten volgen en niet vlug voorbijstromen. Ze lijken teveel op keien met hun grimme ogen. Soms dacht hij dat iedereen een ziekte bij de geboorte kreeg, geboortepijn, maar wisten we dat niet, wisten we niet dat het pijn is, zoals we ook niet zeker weten of we allemaal wel hetzelfde zien en horen als we naar de tarmac kijken. Misschien was hij al die tijd, meer dan 45 jaar, gespaard gebleven van die ziekte, was hij een uitzondering en heeft God deze procedure voor hem ingeschakeld om van hem een beter mens te maken. "Ik zou nu meteen naar uw vrouw kunnen toegaan en haar alles vertellen, maar daar hou ik me liever niet mee bezig." Waarschijnlijk is het de gewinning, die hem parten speelt en het allemaal zo moeilijk maakt, de gewinning van een ander leven zonder pijn geleefd te hebben, weten wat er aan dat rijkelijke einde van het achterland staat in plaats van zomaar te verdaren. Al de reizigers hebben hun vaste lijden, hebben in hun lijden vergeten te lijden, maar daar moest hij zich bij neerleggen. Voor hem zou een normaal leven pas terugkomen eens hij de pijn overwonnen zal hebben, eens hij heeft leren leven wat het leven werkelijk is. "Gedaane zaken nemen geen keer."

"Allicht, Martin."

"Wel ik vrees dat de taxi op me staat te wachten." De pijn was haast volledig verdwenen.

"Het was leuk je nog eens te ontmoeten. Ben je op vakantie?"

"Op vakantie."

"Pas goed op jezelf." Langzaam liet ze zich in de mensenzee opzuigen.

"Jij ook, Martin."

de k van koninkrijk

de k van klandestien

de a van arctriet

de e van Edelweiss

de r van reces en revelatie

de n van no en nicotine

Jardin cl+. Sheree Wilson komt morgen, 7 december, naar de PARADISO. Hij had de mooiste tafel voor haar gereserveerd: "het adelaarsnest", dat op een ver-hoogte stond met daaronder nog een ander hoekje met een Oosters lampje en een Ikebana-waterval. Het was het luxueuze deel van een baanhotel-restaurant even buiten Amsterdam, waar de autoweg tijdelijk langs geluidsdichte glazen moest wegsmeden voor bruggetjes en Nymfeas op zalmkleurig gemarmeriseerde wanden. Hij zat alleen aan tafel, te wachten op haar, tot ze aan de deurpost komt. Zijn lul was weer helemaal slap geworden stelde bijna niets meer voor bij die van de ober die met een strakke broek rondliep en waarschijnlijk een oogje had op de nieuwe receptioniste, die vooraan alles met zorg trachtte te brengen en een servet voor haar kutje droeg. Aan tafel 3 zat een vrouw met een canariegeel ensemble en kaalgeschoren kutje in het gezelschap van _n van haar minnaars, een gedistingeerde bureauchef, die eveneens een streep onder zijn torso had getrokken. Ze genoten van elkaars kortelingsse passies en van de magret de canard, die de chef himself gepresenteerd had met zijn harig rolmopsje in de richting van haar

de kultuurkrant

trefcentrum Y - dienst cultuur (02)629.23.25 <http://www.vub.ac.be/cultuur>

CONCERT

DONDERDAG (26) november 1998-Kultuurkaffee, 21u, inkom gratis

THE JAMMING ARABS (UK)

Dave played guitar and sang. James played bass, Russ smacked those drums like a man possessed by a drummer who was angry. And bloody awful it sounded too.

DJ: Kevin Major

I know what you did last night. You went to a concert of the Jamming Arabs and you had a really great time with these three blokes from somewhere in England. And you must be thinking now: "Whatever, the keenly felt loss of girls everywhere turned out to be ska-punk-surf-pop-beach-and-leisure-music's gain." You probably bought their Alopecia-record "Never been surf'n" and you most definitely spoke with the guys. I know you. What you did afterwards I can only guess but I think I have a clear picture of what must have been going on. And I can tell you this, Laura, my best friend, I'm gonna be standing next to you on their next concert in Belgium in the Kultuurkaffee. Because I also want to have an autograph on my JA-CD and do the things you did last night. Freedra

DONDERDAG (03) december 1998-Kultuurkaffee, 21u, inkom gratis

ALICE'S 5 MOONS (B)

Falk Willis (USA): drum
John Schröder (GB): gitaar
Nicolas Thys (B): gitaar
Takuya Nakamura (Japan): keyboards, sampler, trompet
Rahsaw (USA): stem

Nicolas Thys gidst zijn bende slim langs de typische valkuilen van verscheidene genres, soms lijkt het op een opwarmer van het stevige flower-power genre, dan eens hanteert hij een paar ongebruikelijke modellen. Nooit wordt het een imitatie. Hier is een man aan het werk met een gezonde dwarse kijk op de dingen, nieuwsgierig naar vreemde klankcombinaties. Beslist één van de interessantste groepen van de laatste jaren. Hoog tijd om hen ook eens live aan het werk te zien (Didier Weynants in de Morgen van 20-02-98)... waarvan akte.

DONDERDAG (10) december 1998-Kultuurkaffee, 21u, inkom gratis

TRIBE OF CRO (B)

Deze Belgisch/ Britse groep creëert live op het podium een explosief mengsel van psychedelische improvisaties en stevige trance riffs. Door gebruik te maken van een ruim assortiment aan muziekinstrumenten -gitareren, luit, doedelzak, darabuca,...- tekent hun authentieke sound kleurrijke 3D-landschappen en galaxies af in hoofden van de toehoorders. Je laten meegaan met hun wervelende muziekstroom is de boodschap. Schuchtere verwijzingen naar Pink Floyd (in meer experimentele tijden), Hawkwind, Ozric Tentacles en The Orb blijken enkel complimenten te zijn, want zoals de band zelf proclameert: "There is no business like Cro business!" Is deze groep de "muzikale missing link" naar het nieuwe millennium? Kom je eigen oordeel vellen, maar wees gewaarschuwd: muziek met hoog zweefgehalte!

Phil Shenton: keyboards, samples & stem, Niail Hone: gitaar, samples & stem.
Mik Stranger: gitaar, luit & trancy, Ade: gitaar, doedelzak & stem.
Marcel Hone: bas & stem, Kevin Van Bosbeke: drums & darabuca
discografie: Tribal Jam - private release, '95 - Pottlach - Mushroom Runner Records (D), '96 - Sporadic Spiro Gyro - EBS 125 (UK), '97 - Hydraculture, U.F.C.R.O (B), '98

DONDERDAG (17) december 1998-Kultuurkaffee, 21u, inkom gratis

BONG MESSAGES (B)

David Lemestre: keyboard, mix
Omar Vatana: keyboard, mix

DJ: Katrien Klusing

Twee jonge muzikanten bezeten door hedendaagse muziek en nieuwe technologie ontmoeten elkaar begin '96. Er ontstaat een indrukwekkend geluid dat opgemerkt werd door Universal Egg (het label van Zion Train) in "le Nord Digital". Door hun muziekstukken onophoudelijk te hermixen met ingrediënten als dub, drum'n bass, techno en op smaak gebracht met een snijfe wereldmuziek krijgen wij een live act die onze oren culinair verwent.

Q-CONCERT

DONDERDAG (25) november 1998-Aula Qa, 20u, 200 BEF (studenten, -18 jarigen, 60+: 100 BEF)

JONG TENUTO, LAUREATEN CONCERT '98

De Werkgroep Kunstonderwijs organiseert in samenwerking met de BRTN-Radio 3 en de Vrije Universiteit Brussel 'Jong Tenuto 1998', een nationale manifestatie voor jong muziek talent. De 12 jonge musici zijn de verkozenen uit een strenge selectieproef die te Leuven plaatsvond. Dit concert wordt opgenomen door Radio 3.

Na het concert wordt iedereen verwelkomd op de receptie.

Laureaten:

L'AGASSE Emilie viool/VAN DEN FONTEYNE Riet cello/BAELUS Liesbeth viool
VAN BELLEN Mathieu viool/SAMOL Mariusz trompet/DE MAEYER Jolente viool
GATTO Lorenzo viool/GHYSSELS Wendy viool/VERMEIREN Stéfanie alt-saxofoon
VANDENBERGHE Pieter euphonium/VERMOESEN Bert gitaar/MATTHIEU Lakshmi harp

Plaats: Aula QA Roger Van Geen, VUB, Pleinlaan 2, 1050 Brussel

EXPO

17.11->04.12.98 (werkdag ts. 11.30u & 17u) - Gallery

ART & COMMUNITY CONFLICTS an exhibition of Irish Artists

vernissage :
maandag 16 november '98
om 18.30u (gebouw M)

Welkomwoord:

Prof. dr. Els Witte, rector VUB,
Mr. Robert Toller,
voorzitter Raad van Bestuur ULB,
Inleiding:
Wim Toebosch, kunsthistoricus AICA

Met deze tentoonstelling, waarbij een 15-tal Ierse kunstenaars uitgenodigd werden, willen zowel de Dienst Cultuur VUB als de Commission Culturelle een imaginaire kunstbrug slaan tussen verschillende gemeenschappen. Een brug die de studenten vanuit hun gezamenlijke voorgeschiedenis steeds in stand gehouden hebben met de St. V-stoet. Beide diensten willen het culturele gebeuren rond St. Verhaegen een extra dimensie geven en voegen er een kunsttentoonstelling aan toe. Een selectie uit het oeuvre van deze jonge, dynamische kunstenaars, die op een hoog niveau bezig zijn met hun kunst is zowel op de Campus Solbosch als Campus Etterbeek te bewonderen. Geen enkele van deze 15 mensen kan in zijn of haar werk verdoezelen dat ze in Ierland opgevoerd zijn of er op zijn minst een zeer sterke band mee hebben. Hun idealisme en betrokkenheid bij hetgeen rondom hen leeft en de verwoording ervan in hun kunst is de moeite waard om te bekijken.

Hierna de namen: Margaret Fitzgibbon, Eileen Hoady, Andrew Boyle, Melan Farrell, Bily Foley, Collette Nolan, Irene Murphy, Mick O'Shea, Conar Mc Garrigla, Rachel Kieran, Dara Mc Groth, Peter John Dabson, Rod Coyne, Kieran Carey.

Gegevens betreffende de tentoonstellingen:

03.11->22.11.98 (werkdag ts. 11u & 17u) ULB
Université Libre de Bruxelles, Salle Allende,
Av. Paul Heger 22, 1050 Bruxelles
De tentoonstelling ULB loopt tot 22 november '98

Vrije Universiteit Brussel, Rectoraat Gebouw M, Galerij (boven Kultuurkaffee)
Pleinlaan 2, 1050 Brussel Busdienst voorzien op 16/11/98 (ULB-WUB)
(p.s. ook zonder uitnodiging mag je naar de vernissage komen)

10.12->18.12.98 (werkdag ts.11.30u & 17u) - Galerij

STILLEVEN Kunst & Wetenschap Uit de Kleren

Vernissage:
woensdag 9 december '98
om 19u in Galerij

Opbouw tentoonstelling: Koen Broucke
Onderzoek: Werkgroep Kunst en Wetenschap/CLEA VUB

"Van het begin af werken de foto's als werkelijke elementen van de natuurlijke wereld, dat wil niet zeggen als betekenisystemen of als interpreterbare "tekens" a priori, maar in de eerste plaats als alledaagse en nuchtere "realiteiten". R. Van Mierden, "Perspectief", n°4/1998

"Een ruimtelijke uitbreiding van connotatieve verstarren die wetenschappelijk meetbaar is." C. Haesebrouck, "Weekblad der Kunsten", okt. '98
"So hidden is the psychological disorder that examination may reveal nothing and function merely as a showcase for a sane, charming, and hearty human being."
Cody Nolan, "Mirror'd Swans 9", n°1/1992

Via een fotoserie wordt ons het leven onthuld van wetenschappers en kunstenaars. De getoonde collage is een selectieve maar representatieve greep uit een studie die peilde naar verschillen en overeenkomsten tussen beide levenskeuzes. De voornaamste conclusies worden tijdens de vernissage in de vorm van een performance geïllustreerd.

EXPO

14.12.98 -> 22.01.99 (9u tot 17u, Gebouw M)

KUNSTUITGAVEN

Een kunstzinnig nieuwjaarsgeschenk geeft het gevoel iets te geven met een toegevoegde waarde. Om u de kans te geven op een optimale manier de VUB-kunstuitgaven, ingekaderd en opgehangen te bekijken en op een aangename en rustige manier uw keuze te maken kan u vanaf maandag 14 december terecht op de 5e verdieping van het gebouw M.

FILM IN KK

MAANDAG (30) november 1998- Kultuurkaffee, 21u, inkom gratis

BOSTON KICKOUT

(1995) '105 van Paul Hills

Deze prent speelt zich af in het Engelse stadje Stevenage in de jaren 80. Phil kwam met zijn ouders in de jaren 60 naar deze stad om een nieuw leven te beginnen... maar de droom blijkt al snel een illusie. Wanneer Phil de school verlaat komt hij terecht in de harde realiteit van werkloosheid, geweld, drugs en alcohol. Zijn beste vriend Ted verdwijnt en hij blijft ontredderd achter...

WOENSDAG (16) december 1998-Galerij, 20u, 50 BEF

L'ESPOIR

(1939) van André Malreaux

André Malreaux, wel bekend als één van de belangrijkste Franse schrijvers van deze eeuw, nam actief deel aan de Spaanse burgeroorlog als commandant van een republikeins eskader. L'Espoir vertelt zijn verhaal over deze oorlog en meer bepaald het verhaal van die mensen die in hun handelen voor de ander, de zin voor hun eigen bestaan zoeken. De film heeft het karakter van een direct dagboekverslag dat uitmondt in de actualiteit van het voorstroomend leven. Vanuit deze menselijke betrokkenheid evolueren ook zijn politieke en sociale opvattingen.

MAANDAG (14) december 1998- Kultuurkaffee, 21u, inkom gratis

TESIS

(1996) '125 van Alejandro Amenabar

Angela studeert communicatiewetenschappen en maakt een thesis over het geweld in de audiovisuele media. Haar professor Figueroa helpt haar met opzoeken in de universiteitsvideotheek. De volgende dag vindt Angela hem levensloos in de projectiezaal. Samen met een medestudent Chema, gaan ze op zoek naar de video die hij op dat ogenblik bekeek. Ze ontdekken een "snuff movie" waarbij een jonge vrouw "in real time" werd vermoord.

Jeuk

Al weken ging het land gebukt onder de hevigste regenbuien. Een knoert van een depressie die vastgeroest was boven de Britse Eilanden zond de ene wolkenformatie na de andere naar de Plat Pays, dat nu een onafhankelijke Gauw geworden was. België was met stille trom ontbonden in twee nieuwe staten. In het noorden had de deelstaat Vlaanderen plaatsgemaakt voor de Flanders Independent Trade Countries, aangevoerd door de Flanders National Bank Supreme Director. Het vroegere Wallonië was aangehecht bij Frankrijk, en Brussel was een onafhankelijke stadstaat geworden, met aan het hoofd een militaire junta. Dat was allemaal gebeurd in de laatste dagen van april 2011, na de desintegratie van de Verenigde Staten van Europa.

En sinds de eedaflegging van Arseen Blokhak I als soeverein van de nieuwe staat, was het beginnen regen. Regenen dat het deed. Mens toch. Mei, juni, juli... alle drie verzopen in de grijze Atlantische wateren. Heel de Vlaamse economie dreigde ontwricht te worden door het noodweer. Het op zich al chaotische verkeer was al dagenlang vastgelopen, waardoor de fabrieken hun producten niet meer kwijt- raakten. Tot overmaat van ramp was een groot deel van West-Vlaanderen ondergelopen. De zeventien miljoen varkens waren haast allemaal verdronken, en dreven nu rottend en ontbindend rond tussen de landelijke fermettes. Allerlei luitjes sloegen echter munt uit de situatie. De Flanders Television Society zag haar kijkcijfers verdrievoudigd met de spetterende human interest-special "Vertel het aan Stefaan", waarin misnoegde burgers de gelegenheid geboden werd hun grieven nationaal kond te maken. En aangezien iedereen in die dagen wel een verdronken tuinkaboutervan of een ondergelopen kelder met BMW erin had, kon elk Vlamingse wel pochen over een nonkel of een tante die op den televisie geweest was. Ook de Boomse onderwereld wist uit de toestand garen te spinnen. De beruchte bende had er immers niet beter op gevonden om geruïneerde burgers tegen grof geld een uitreisvisum naar Centraal-Afrika aan te smeren, dat in die dagen zeer wolvarend was. De vluchtelingen wisten evenwel niet dat ze bij hun aankomst onmiddellijk als slaaf tewerkgesteld werden in de plaatselijke zoutmijnen.

Lawrence zat echter glimlachend voor zich uit te dromen. Al die besommeringen raakten zijn kouwe kleren niet. Neenee, daar was hij veel te slim voor. Zo was hij één van die zeldzame Vlamingen die het filerijden eerder als een zegen dan een plaag zag. Hij had immers een internetverbinding in zijn wagen, hetgeen hem toeliet al aanschuiwend nog snelsnel de laatste resultaten van de productie-eenheid door te nemen met de Production Device Leader. Of vlugvlug bij de Home Delivery thru the World Wide Web-dienst van de supermarkt een meeneempizza te bestellen. De informatiesnelweg kende geen files!

Ook werd hem de kwelling bespaard

van videogames playende kids op de achterbank. Een doorgedreven automatisering en vooral optimalisering van het Flanders Motorway Security System maakte het mogelijk om meerdere wagens tegelijkertijd te besturen. Via een rechtstreekse kortegolfverbinding kon de boordcomputer van de eerste wagen de andere wagens besturen.

Volautomatisch! Dat het FMSS 99 in het begin wel eens zuur draaide (in Erpe-Mere had een konvooi bestaande uit een Mercedes Blast-IV, bestuurd door een moeder van drie kindjes die volgden in een monovolumewagen van Japanse makelij, geïntereerd met het systeem van zeventien Van Rompuy-trucks), lag voor de hand. Wie een omelet wil bakken, moet eieren breken.

Dus kon hij in alle rust kletsen met Paul Pap, de Production Device Leader, terwijl Goran en Thierrie in een Renaultje achter hem reden.

Paul was zoals gewoonlijk weer aan het leuteren. Hij begon algauw te zagen over zijn frigide vrouw, waar hij maar drie keer per jaar over mocht gaan. En het wou toch niet lukken zeker dat hij dit jaar zijn drie beurten al gehad had? En wilt ge geloven dat ze voor nieuwjaar toch geen uitzondering zal willen maken? En weet ge wat het ergste is, Lawrence? Nee Paul. Awel, ik heb juist een grammeke ardlude gekocht, zo voor de ambiance weet ge wel. En ge ziet het al aankomen. Om zes uur 's morgens ligt ge daar in uw bed, met serieus veel goesting, en dat wijf zegt dan dat ge uw drie beurten al gehad hebt; maar deze keer ga

Sorry Paul, ik krijg een berichtje via Flashmail Flanders binnen. Tot maandag.

En het trillende beeld met de glimmende kletsop van Paul verdween van het scherm. Leve de vooruitgang!

Ondertussen had Lawrence zijn prachtige villa bereikt. De druilerige, niet aflatende regen die haast ononderbroken uit de lage hemel viel, dompelde zijn domein in een nevelig watergordijn, waar de tropische planten donkergroen stonden doorheen te groeien. Daarachter droop warm geel licht uit de ramen van de villa; Jane was al thuis. Jane, zijn vrouwtje.

Hij parkeerde de twee auto's in de garage, en liep zachtjes fluitend naar hun kamers of zo, wist hij veel. Jane zat halfnaakt naar "The violation of Betty the Cow" te kijken.

Of hij een fijne dag gehad had? Boaf. En hebt ge cocaïne meegebracht gelijk ik u gevraagd had? Natuurlijk, bieke. Natuurlijk, bieke.

Een halfuurtje later lag Lawrence in bad te weken. Zijn vrouw was nog rap nieuwe schoenen gaan kopen, want ze had gehoord dat Mary-Claude Vandendindene en hare Jos eerst bij hun gingen komen. En een mens kan toch niemand ontvangen zonder deftige schoenen aan zijn voeten. Wegdromend dacht Lawrence al aan de wilde orgie

die ze straks gingen houden, in Zaal de Harmonie, met Mary-Claude Vandendindene en hare Jos, en met de Vandendindene's, de Leuterweel- des, de Flapzerken, de Splytweel- des, de Cogelmannen en nog een stuk of vijftig andere hi-soc koppels. Feest!

De volgende ochtend, toen het rosse hemelwerk overging in het muisgrijze regentapijt, zwalkten Mary-Claude en Lawrence de brede oprijlaan van de villa op. Jane was met Edmond Leuterweelde mee, precies zoals ze gehoopt had. En precies zoals Lawrence gehoopt had, want Edmond was een toffe tiep en daarenboven een belangrijk man. Tensamen stukten ze het bed in enzovoorts, en nog net voor de grijnzende man met de hamer toesloeg, krabde Lawrence eens goed in zijn haar, en zag dat het goed was.

De ochtend daarna gebeurde er nog niets, want het was een ruige burspartij geweest, jaja. De avond van de dag daarop werd Lawrence wakker. Hij was totaal de kluts kwijt, had vrese-

lijke honger en wist helemaal niet meer wie in zijn bed gelegen had. Dat het Jane niet geweest was, was wel duidelijk, want er lag bruin haar op zijn kussen en geen blond. Geuwend, en met een smaak in de mond alsof er iets was ingekropen en doodgegaan slefte hij naar de badkamer. Daar herinnerde hij zich dat hij met de partneruil Mary-Claude gewonnen had. Maar die was toch blond? En waar zit Jane toch verdomme? Goran!! Thierrie!! Waar zijt gij?

Niks. Korzelig sjokte hij naar de keuken. Daar werd hij verwelkomd door de huisrobot, die hem meedeelde dat Mevrouw gaan winkelen was met de kinderen van mijnheer. Nog iets van uw dienst? Nee, bedankt, en de robot trok zich terug.

Lawrence wreef zich over de kop. Piepkleine, witte deeltjes dwarrelden naar beneden. En ertussen: haar. Verbaasd woelde hij nu met beide handen door zijn scalp, en zie, hoe meer hij wroette, hoe meer wit eruit kwam. Ik zal nondejuut toch geen schillertjes hebben zeker?

Dat waren zorgen voor later, een shampooe kopen bij Van Laer Flanders Shopping, en 't zou wel rap in orde zijn.

De volgende morgen, om zes uur al, tufte Lawrence dus naar Van Laer, het gigantische winkelcomplex aan de rand van de stad, jaja. Toen hij er na twee uur aanschuiwend eindelijk de parking opreed, zijn mooie wagen netjes opzij zette en uit wou stappen, stelde hij tot

zijn ontsteltenis vast **DAT ZIJN SCHOUDERS NU AL VOL VAN DIE WITTE DINGEN WAREN.** Hij had roos!!!! Hij had roos!!!!

Verontrust haastte hij zich naar de baby-afdeling, waar hij hoopte speciale shampoo te vinden. De baby-afdeling van Van Laer Flanders Shopping werd streng bewaakt door een stel potige Oezbeken, huurlingen van de Flanders Shopping Security System Service. Lawrence hield niet van die vechtersbazen, en zeker niet als het Oezbeken waren. Oezbeken stonden immers bekend om hun onvoorspelbaar gedrag en wispelturigheid. Hij wou dus zo onverschillig mogelijk langslopen, maar net op dat ogenblik begon zijn GSM te biepen. De zes Oezbeken hadden hem natuurlijk al van ver zien zweten en bleek worden, en toen hij uitgerend op dat moment begon te piepen, alsof het de metaaldetector was die hem verried, stapten ze grinnzend op hem toe. En het spel begon: zo manneke, waar gaat dat naartoe (wat moet ik zeggen wat moet ik zeggen, moet ik mijn GSM nu oppakken of niet wat moet ik zeggen) awel, eh, ik kwam baby-shampoo kopen (DIE GSM DIE GSM, SEBIET IS HET PAUL PAP OF GODBETERT, JANE) ah gij komt baby-shampoo kopen, en waarom komt gij baby-shampoo kopen schone meneer? (dit is een strik vraag dit is een strik vraag ze zoeken mij) VOOR MIJNE KLEINE NONDEJU!!!, gilde hij met overslaande stem door het waanzinnig gebiep van de GSM heen. Dat dit een misstap van formaat was, mensen toch. De grootste van het zetal, die kennelijk ook de leider of tenminste de slimste was, neep zijn ogen samen tot fijne spleetjes, boog zijn hoofd naar de geterroriseerde Lawrence en vroeg

Kunt gij dat bewijzen? (...) Of ik kan bewijzen (piept) dat ik baby-shampoo voor mijn baby kom kopen?? Ja, dat hebt ge goed begrepen- MIJN GSM MIJN GSM, IK HEB DIE MANNEN DAN NOG EEN VERHAALTJE OP DE MOUW GESPELD IK MOET DRINGEND SHAMPOO KOPENNNNNN- kunt gij mij uw Flanders Family Pass voorleggen alstublieft?

De zaak liep uit de hand!

Twee uur later verliet Lawrence Seynaeve Van Laer Flanders Shopping. Zonder baby-shampoo. Het pak slaag dat hij gekregen had van de Oezbeken had hem van verdere aankoopsgingen doen afzien. Ook de vergeefse pogingen om Paul Pap van Production Device te bereiken hadden zijn kooplust allesbehalve bevorderd, en nu stond hij dus in de saaië regen naar zijn auto te staren. Hoe een eurotje toch rollen kon. Mistroostig dobberden zijn flauwblauwe ogen over het gigantische parkeerterrein. Een paar honderd meter verder werd een leuder in Vlaamse Leeuwjes in elkaar geramd door schoffies. En waar waren de Oezbeken? Waarschijnlijk aan het kringrukken of zo.

Lawrence krabde in zijn haar. Hij had geen baby-shampoo, maar nog wel roos.

Wat nu?

Ten einde raad besloot hij zijn vrouw op te bellen. Geen antwoord natuurlijk.

Het was 10.15 Flanders Central Time en de regen viel gelijk nooit tervoren. Wat nu?

Wat nu?

Even dacht hij erover om naar huis terug te keren en een snipperdag te nemen, maar hij had al twee snipperdagen genomen, dus kon hij nu geen snipperdag meer nemen, want hij had er al twee genomen, en ge moogt maar twee snipperdagen nemen, dus kon hij er nu geen meer nemen. Plots bemerkte hij dat zijn ogen uitpuilden, en dat zijn vette tong uit zijn halfopen mond hing. Hij kwijlde, en zag er net niet zo gearrangeerd uit als het hoopte leuder dat aan gindse auto lag.

Toen kwamen de Oezbeken aangestormd. Waarschijnlijk - nee, voorzeker - gealarmeerd door de Flanders Shopping Security System Service Controller. Rijklijk laat, maar soeit. Daar zou Lawrence normaal geen punt van maken. Tijds immers geld, en geld had hij genoeg. Nu veroorzaakte het laattijdig optreden van de vechtersbazen echter een probleem. De Flanders Shopping Security System Service Controller had het volgende bericht doorgegeven: 'verdachte leuder valt kleine kinderen lastig. Lot 14-A'. Toen het zetal dan op de plaats van de misdaad het reeds eerder beschreven sujet aantroef, dat zich reeds eerder zeer verdacht gedragen had aan de baby-afdeling en dat schijnbaar zijn lesje nog niet geleerd had, toen het zetal dus uitgerend dië oude bekende aantroef, tja, toen was alle rede zoek, en werd Lawrence Seynaeve zo hard aangepakt, dat het leek alsof hij een leuder in ongewenste intimiteiten was, en niet een onschuldige baby-shampooakant.

Het eerste wat door Lawrence's hoofd spookte bij het ontwaken in het Flanders Medical Treatment Center-kamer 78, Multiple Fracture Department, sponsored by Van Rompuy Trucks en De Batselier Stowage - was een beeld van zijn verdwenen teckel. Als zesjarige bezat de kleine Lawrence een bruinzwart teckeltje, zo'n lief, speels hondje. Op een dag was het dertje spoorloos, en hij had nooit geweten wat er nu precies gebeurd was, maar, bij de Kloten van Jezus Christus (vanwie het onlangs bewezen is dat hij Vlaamse roots had, maar dit is een ander verhaal), de stookkarbonaden hadden die avond een raar smaakje. Dan wou hij zijn ogen openen. Dat lukte. Hij lag in een éénpersoonskamer. Zijn twee armen zaten tot aan zijn nek in het gips. Ook zijn linkerbeen in het gips, helemaal. Hoofd omzwachteld, neus ook.

Bedankt, Van Laer, bedankt. Het volgende wat door zijn hoofd spookte, was de jeuk. Zijn schedel voelde aan alsof hij gescalpeerd was door een Parkinsonpatiënt met mond-en klawuwer. Hij had roos.

Generaal Alcazar II